

ฉบับแก้ไขปรับปรุง

ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

เล่ม ๑

มาลี

ป.๓

๑.

๑๑

กัลยาณิวัฒนา ป.๓ เลขที่ ๑
โรงเรียนภาษาไทยเล่ม ๑

หนังสือเรียนภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓
เล่ม ๑

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่สิบสอง ๓๐๐,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๓๔

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๑๐.๐๐ บาท

(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้)

องค์การค้าของคุรุสภาจัดพิมพ์จำหน่าย

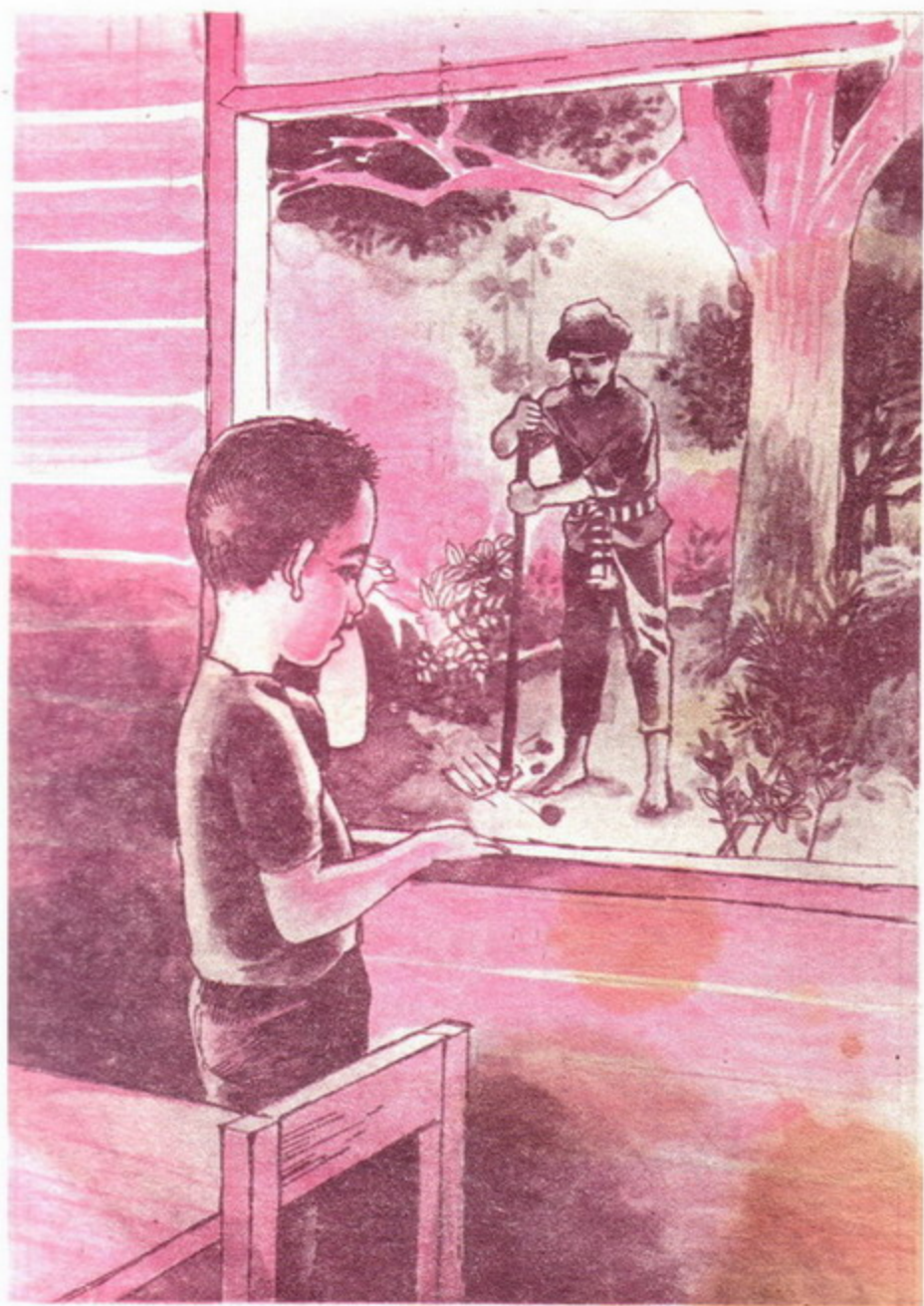
พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

๕๒ ถนนลาดพร้าว บางกะปิ กรุงเทพมหานคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

สารบัญ

	หน้า
บทที่ ๑ ปิตักบยาย	๑
บทที่ ๒ เจ้าจ้อจอมชน	๘
บทที่ ๓ นกเขาเอย	๑๖
บทที่ ๔ ขาเสพย์คิดเป็นอันตราย	๒๔
บทที่ ๕ โสนน้อยเรือนงาม	๓๓
บทที่ ๖ กรอบครัวของเพชร	๔๓
บทที่ ๗ เพชรอยากเรียนหนังสือ	๕๐
บทที่ ๘ สุดสาครกับม้านิลมังกร	๕๘
บทที่ ๙ คนมีประโยชน์	๖๗
บทที่ ๑๐ ลูกเสือสำรองวีระ	๗๗
คำประพันธ์ในหนังสือเรียน	๘๓
ประมวลคำใหม่ บทที่ ๑ - ๑๐	๘๔

บทที่ ๑

ปิตักับาย

ไก่ขันปลุกปิติเป็นประจำทุกเช้า ตามปรกติฤดูทำนา
เช่นนี้ พ่อ แม่และพี่ไปนาตอนเช้ามืดก่อนเขาคืน วันนี้แม่
มหาผ้าคลุมหน้ากันแดดจึงทำให้ไปช้ากว่าทุกวัน ปิติจึง
ตื่นขึ้นมาทัน พ่อเตรียมเครื่องมือทำนารออยู่ข้างล่าง พี่
เตรียมข้าวปลาอาหารและกรอกน้ำใส่กระติก เสร็จแล้วก็
พากันลงไปในคอกอยู่ใต้แคร่ใต้ต้นมะปราง ปิติไพล่หน้าต่าง
เห็นพ่อกำลังเอาคราดกระแทกกับพื้นดินแรง ๆ เพื่อให้
ดินหลุดออกจันท่อนกรวดที่พื้นกระเด็นขึ้นมา เขาอยากจะ
ขอไปนาด้วยแต่เกรงว่าพ่อจะดุ เพราะพ่อเคยบอกว่าเขตกกล้า
ไม่เป็น จึงต้องอยู่บ้านช่วยยายทำงาน เขาเข้าไปช่วยแม่
หาผ้าคลุมหน้าแต่ไม่พบ แม่รำคาญเลยเปลี่ยนใจไขว่อบแทน

ครั้นพ่อ แม่และพี่ไปแล้ว ปิติจึงล้างหน้า แปรงฟัน
อาบน้ำ สระผม เขาเห็นยายกำลังล้างหน้าประแป้งให้น้อง
จึงลงไปเดินเล่นรอบบริเวณบ้าน ขณะนั้นยังเช้าอยู่ พระ
อาทิตย์เพิ่งขึ้นจากขอบฟ้าครึ่งดวง ทอแสงสีทองออกมา

เรือเรือ ผุงนกพากันบินออกหากินเป็นหมู่ อากาศสดชื่น
ลมเย็นพัดผ่านไม้ขากระยะ ๆ เขามองดูฝูงเกลือกกลั้วเกสร
ดอกบัวในสระข้างบ้านอย่างสำราญใจ แล้วเดินเรื่อยมาจน
กระทั่งถึงต้นมะยมหลังบ้าน เขาคิดถึงเจ้าแก๊กขึ้นมาทันที
เพราะมันเป็นสัตว์เลี้ยงที่ไม่เคยขัดใจเขาเลย ตั้งแต่เจ้าแก๊ก
ตายเขารู้สึกเหงามากจนพอสงสาร และสัญญาว่าจะหาลูก
มามาให้เลี้ยงแทนเจ้าแก๊ก แต่พ่อก็ยังหาไม่ได้

พอตีปิติได้ยินเสียงยายร้องเรียกจึงรีบวิ่งกลับ ครั้นขึ้น
ไปบนบ้านเห็นยายกำลังก่อไฟ ควันไฟกระจายไปทั่วบ้าน
“หิวข้าวหรือยัง” ยายถาม “ถ้ายังไม่หิว ช่วยหัน

หยวกกล้วยให้ยายหน่อยเถอะ ยายจะต้มให้หมู”

“ได้ครับยาย” ปิติตอบแล้วก็คว้ามีดหันหยวกกล้วยใส่
กระจาดอย่างกระฉับกระเฉงจนเหวี่ยงเปียกโชกไปทั้งตัว
ยายเตือนว่า “ระวังจะฉีดยาตัวเองเข้านะปิติ” พอยาย
พูดจบ ปิตีก็ร้องลั่นสะบัดมือไปมา ทำหน้าแบ่ ยายตกใจ
ปราดเข้ามาคว้ามือปิติขึ้นดูก็ไม่เห็นมีบาดแผล ปิติหัวเราะ
ชอบใจ ยายโกรธจึงว่า “ปิติเจ้าทำตัวเป็นคนหลอกลวง
เช่นนี้ ระวังจะเป็นเด็กเลี้ยงแกะ”

ปิติเข้าไปกอดประจบยาย “ขอโทษเถอะครับยาย
ผมนี้กว่ายายจะชอบเสียอีก ผมจะเป็นเด็กเลี้ยงแกะได้

อย่างไรครับ”

“เด็กเลี้ยงแกะที่ยายเคยอ่านในหนังสือนะซี เขาเป็นเด็กไม่ดีชอบพูดจาเหลวไหลหลอกให้คนเข้าใจผิด เขาพาฝูงแกะไปเลี้ยงที่ชายทุ่ง นึกสนุกขึ้นมาก็ร้องตะโกนอะอะอะว่า หมาป่ามากินแกะหมดแล้ว พวกชาวนาที่อยู่ใกล้ได้ยินก็คว่ำมีด คว่ำไม้ วิ่งมาจะช่วยแต่ไม่เห็นหมาป่า ช้าเจ้าเด็กเลี้ยงแกะก็หัวเราะขันที่เห็นผู้ใหญ่วิ่งหน้าตื่นคิดว่าหมาป่ามา ครั้นวันหลัง หมาป่ามาจริง ร้องตะโกนอย่างไรก็ไม่มีใครมาช่วย เพราะเขาคิดว่าคงจะถูกหลอกเหมือนคราวก่อนนี่แหละ เจ้าอย่าหัดเป็นคนพูดปด จะไม่มีใครเชื่อถือเหมือนเด็กเลี้ยงแกะ จำไว้นะ ปิติ”

ปิติกราบขอโทษยายแล้วว่า “ครับยาย ผมจะจำไว้จะไม่พูดจาเหลวไหลหลอกใครอีกต่อไป”

“ดีแล้ว” ยายพูด “ไปกินข้าวกันเถอะ จะได้รับทำงาน”

แบบฝึก

๑. ฝึกผันคำที่ขึ้นต้นด้วย ก จ ด ต บ ป อ (เรียกว่าอักษรกลาง) ผันด้วย

ตัวอย่าง อาง อ่าง อ้าง อ้าง อ้าง
 ก่อ จำย เด่น ตั้ง เป้
 แป้ง อึ่ง กลัว กล้า แปรง

๒. ฝึกอ่านคำที่มีตัวสะกดในแม่ กง (ง สะกด)

ข้ง ชอง เตียง ถาง
 แทง บึง ผุง มุง
 โยง เรือง ลวง ลิง

๓. ฝึกอ่านคำที่มีตัวสะกดในแม่ กน (น ญ ณ ร สะกดเหมือน น สะกด)

เกสร เนียน แทน
 เทียน บริเวน บุญคุณ
 รำคาญ สัญญา สัญญาณ
 ลำราญ สงสาร สมควร

๔. ฝึกอ่านคำที่มี ร ล ตามหลัง ก ค ป ผ (เรียกว่าคำควบกล้ำ
 ซึ่งต้องอ่านออกเสียงกล้ำกันทั้งตัวหน้าและตัว ร ล)

กรวด กรอก ไกรธ กราบ
 ครั้น ครึ่ง แคร่ คราด
 ปราบ ปราด ปราง พรบ
 กล้า กล้า กลัว เกลือก

คลอง	คลุม	ปลุก	เปลี่ยน
ไพล่	แผล	เปลือ	ผลัด

๕. ฝึกอ่านคำที่มี ห นำ (ห นำคำที่ขึ้นต้นด้วย ง น ม ย ร ล ว เสียง จะเปลี่ยนไปเท่ากับ ตัว ห แต่ไม่ออกเสียง ห และผันเหมือน ตัว ห)

เหงา	เหงื่อ	หน้า	เหนียว
หมา	เหม็น	หยวก	หยุด
หรือ	หรรอก	หลอก	เหลว
ไหล	ไหว	แหวน	หวาน

๖. ฝึกอ่านคำที่ประวิสรรชนีย์ (คำที่ประสมด้วย สระ -ะ)

คำที่ขึ้นต้นด้วย กระ และ ประ

กระจาด	กระจาย	กระเด็น	กระฉับกระเฉง
กระดิก	กระแทก	กระป๋อง	กระเทียม
ประแป้ง	ประจบ	ประจํา	ประตุ
ประชุม	ประโยชน์	ประเดี้ยว	ประเทศ

คำที่ขึ้นต้นด้วย ตะ มะ ะ ระ สะ

ตะโกน	ตะเกียง	ตะกร้า	ตะวัน
มะยม	มะปราง	มะพร้าว	มะม่วง
ระยะ	ระเบียง	ระฆัง	ระวัง
สะบัด	สะดวก	สะกด	สะกั

๓. ฝึกอ่าน

พอดี สี่เรือ เชื่อถือ มือคว้า
 นำแปลก แลกเปลี่ยน เทียนไข ไกลแผล
 แคร่ลั่น หันหยวก หมวกเหม็น เป็นแง่

แตกกระจาย ขายกระจาด ขาดกระเด็น
 เป็นประจำ ทำประจบ พบประเดี้ยว
 เคี้ยวมะม่วง พวงมะปราง ทางมะพร้าว
 ราวสะพาน สานตะกร้า อย่าชะงัก
 โบกสะบัด จักรยะยะ จนกระทั่ง
 ดังเอะอะ เสียงตะโกน ดันมะยม

คนพูดปดไม่มีใครเชื่อถือ
 อย่าอาบนํ้าทันที่เมื่อยังมีเหงื่อเปียกโชก
บริเวณที่จะตกกล้าจะต้องเฝ้าคราดเสียก่อน

บทที่ ๒

เจ้าจ๋อจอมชน

วีระนั่งผสมปุ๋ยอยู่บนแคร่ไต้ต้นขนุนในสวนหลังบ้าน เจ้าจ๋อจอมชนขึ้นไปนั่งทำท่าสง่างามอย่างสบายใจอยู่บนต้นฝรั่ง มันนั่งสงบเสงี่ยมอยู่ได้ไม่นานก็ขยับกิ่งไม้เล่น พอมันเห็นปิติเดินมาก็เขย่ากิ่งฝรั่ง ร้องเจี๊ยก ๆ บอกให้วีระรู้

ปิติกับวีระหักทากันอย่างสนิทสนม แล้วปิติแหงนหน้าขึ้นไปทักเจ้าจ๋อ วีระยับบิให้ปิตินั่ง เขามองเห็นรอยถลอกที่ขาปิติ

จึงถามว่าเป็นอะไร ปิติถลนขาทางเก่งให้ดูรอยถลอก แล้วบอกว่า “เผอิญระหว่างทางฉันเจอขบวนแห่นาค มีคนหนึ่งรำวัดเจวียนเข้ามาใกล้ ฉันรีบหลบเลยสิ้นใจถลนข้างถนน หนามจึงเกี่ยวเอา พอไม่มีเจ้าแก่ฉันต้องโดนหนามและเดินเหนื่อย จนเหงื่อหยดอย่างนี้แหละ”

ปิติมองดูถึงปุยแล้วพูดว่า “เธอกำลังผสมปุย ฉันมาทำให้เธอเสียนานหรือเปล่าวีระ”

“เปล่า” วีระรีบปฏิเสธแล้วถามว่า “เธอมาหาฉันขออนุญาตยายหรือเปล่าล่ะ”

“ขอซี ยายยิ่งว่าฉันพูดจาเหลวไหลอยู่ด้วย เมื่อวานฉันทำตลกหลอกยายว่ามีดบาดมือ นี่กว่ายายจะสนุกแต่ยายสรุปว่า ฉันทำตัวเป็นเด็กเลี้ยงแกะ”

วีระหัวเราะ เขาหันไปเห็นเจ้าจ้อกำลังลงจากต้นฝรั่ง จึงพยักหน้าเรียกให้มันขึ้นมาบนแคร่ แล้วส่งไม้สำหรับคนปุยให้มัน เจ้าจ้อสมัครใจจะเล่นชนอยู่แล้วจึงคว้าไม้จากวีระใส่ลงในถังปุย กระแทกขึ้นลงถี่ยับ เด็กทั้งสองพากันหัวเราะ

“เห็นเจ้าจ้อแล้วฉันยังคิดถึงเจ้าแก่ วีระช่วยหาสัตว์เลี้ยงให้ฉันสักตัวเถอะนะ” ปิติบอก

“ฉันก็พยายามอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่เจ้าแก่ตายยังไม่รู้จะ
หาสัตว์อะไรให้เธอเลี้ยง” วีระพูด

พ่อดีลูของวีระเดินเข้ามาในสวน ถือองุ่นมาพวงใหญ่
ปิติพนมมือไหว้ “สวัสดีครับ คุณลุงไปไหนมาครับ”

“ไปี่สหกรณ์การเกษตรมาจะหลาน เขามีงานฉลอง
ป้าย ลุงยังพบพ่อของหลานเลย” ลุงตอบแล้วส่งองุ่นให้
วีระกับปิติ เด็กทั้งสองยกมือไหว้ขอบคุณแล้วรับมา

“ครับ เมื่อเช้าพ่อบอกแม่ว่าจะไปสหกรณ์ ให้แม่
ไปนาก่อน ปานนี้พ่อก็คงกลับบ้านแล้ว”

“คงจะกลับแล้ว เมื่อตอนที่ลุงมา เห็นทยอยกลับกันหลายคน”

ลุงเหลือบไปเห็นเจ้าจ๋อก็หัวเราะ “นั่น วีระเขาได้พนักงานผสมปุ๋ยแล้วหรือ” ทุกคนพากันหัวเราะ เจ้าจ๋อหันมาพยักหน้าขบใจ คิดว่าลุงสนับสนุน มันยิ่งคึกคะนอง เร่งคนเร็วขึ้นจนตัวเซไปมา วีระต้องพุงไว้กลัวมันจะล้ม ไม่ช้าเจ้าจ๋อก็เหนื่อย จึงโยนไม้ทิ้งลงนอนเหยียดยาว

วีระโยนลูกอุ่งให้มันเป็นรางวัล เจ้าจ๋อนอนอยู่รับไม่ถนัด ลูกอุ่งจึงตกลงในถังปุ๋ย เจ้าจ๋อเองก็จะหล่นตามลงไปด้วย โชคดีที่มันเป็นสัตว์ร้องไวคว่าแควไว้ได้ทัน วีระ

ตกใจจนหน้าซีด ปิติหน้าสลดกลัวเจ้าจ้อจะตกลงไป พอ
เห็นเจ้าจ้อขึ้นมานอนเอกเขนกอยู่อย่างเดิมก็โล่งอก เด็ก
ทั้งสองพากันหัวเราะชอบใจ

“นี่ถ้ามันตกลงไป คงแย่นะ ในปัยอาจมีพยาธิก็ได้”
วีระว่า

“ไม่มีแน่ เพราะไม่ใช่ปัยคอก แต่เจ้าจ้อลิงแสม
ลูกสมุนของวีระ มันไวยังกับปรอทไม่ต้องกลัวว่ามันจะตก”
ลุงพูดแล้วหันมาถามปิติว่า “ปิตีมาเที่ยว หรือมีธุระอะไร”

“ผมมาเที่ยวครับ และอยากให้วีระช่วยหาสัตว์เลี้ยง
ให้ผมแทนเจ้าแก่ด้วย” ปิติตอบ

“เออจริงสินะ ปิตีคงเหงา วีระช่วยปิติหน่อยนะ
หลาน” ลุงพูด วีระรับคำเป็นมั่นเหมาะทำให้ปิติดีใจจน
หน้าบาน

แบบฝึก

๑. การอ่านอักษรนำ คำหลังออกเสียงเหมือนตัวนำประสมสระนั้น
ผันเหมือนตัวนำ และออกเสียงตัวนำเป็น -ะ กิ่งเสียง

ตัวอย่าง คำว่า ขยับ ถ้าไม่มีตัว ข จะอ่านว่า ยับ แต่
เมื่อมีตัว ข อยู่ข้างหน้า ยับ จะเปลี่ยนเสียง
เหมือนมี ห นำ เป็น หยับ

ดังนั้น ขยับ อ่านว่า ขะ-หยับ (ออกเสียง
กะ กิ่งเสียง)

ฝึกอ่าน

ขยับ	ขนม	ฉลอง	ฉลาด
ถลอก	ถวายเป็น	ฝรั่ง	สรุป
ขณะ	เสมอ	ขย่ม	จุ่ม
ตลก	ตลาด	ตลอด	ปรอท
อ้อย	สนิทสนม	สนับสนุน	ฉวัดเฉวียน

๒. ฝึกอ่านคำที่สะกดในแม่ กด (ด ต ตร ท ฐ ฑ ฒ สะกด ออกเสียง
เหมือน ด สะกด)

ซัด	สด	เหยียด
อนุญาต	ผลิต	ชีวิต
เกษตร	บาตร	มิตร
บาท	ปรอท	สนิท
โกรธ	ปฏิเสธ	พยาธิ

๓. ฝึกอ่านคำที่สะกดใน แม่ กน (น ญ ร สะกด ออกเสียงเหมือน น
สะกด)

นั้น	ปาน	ขบวน
คุณ	ขวัญ	เผอิญ
การ	ทหาร	สหกรณ์

๔. ฝึกอ่านคำที่สะกดใน แม่ กก (ก ค क्र สะกด ออกเสียงเหมือน
ก สะกด)

คึก	คอก	พัยก
นาค	โรค	สมัคร

๕. ฝึกอ่านคำที่สะกดใน แม่ กบ (บ ป พ สะกด ออกเสียงเหมือน
บ สะกด)

ยิบ	หลบ	ขยับ	เหลือบ
บาป	รูป	สรุป	ภาพ

๖. ฝึกอ่านคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ (ออกเสียงเหมือนตัวนำเป็น -ะ กิ่งเสียง)

ทยอย	ผสม	เผอิญ	พัยก
พนม	พนัก	พยุ่ง	ขบวน

๗. ฝึกผันคำที่มีอักษรนำ (ให้ผันเหมือนตัวนำ)

ตัวอย่าง

ฝรั้ง	ฝรั้ง	ฝรั้ง	
องุ่น(อะ-งุ่น)	องุ่น	องุ่น	องุ่น องุ่น
ขย่ม	เขย่า	ไถล	ฝรั้ง
สง่า	เสี้ยม	องุ่น	อรวัย

๘. ฝึกอ่าน

ขยับปีก	หลีกหลบ	พบฝรั่ง
นั่งเขย่า	เข้าถลอก	บอกสมุน
อุ้นขนม	ผสมยา	หน้าสลด
หมดสง่า	อย่าไถล	ไม่ตลก

ขยับต้นไม้	ไถลลื่น
ยีนสงบเสียง	เตรียมรางวัล

เขาเหยียดเท้ามาถูกัน

เขาเหลือบมองดูฉัน

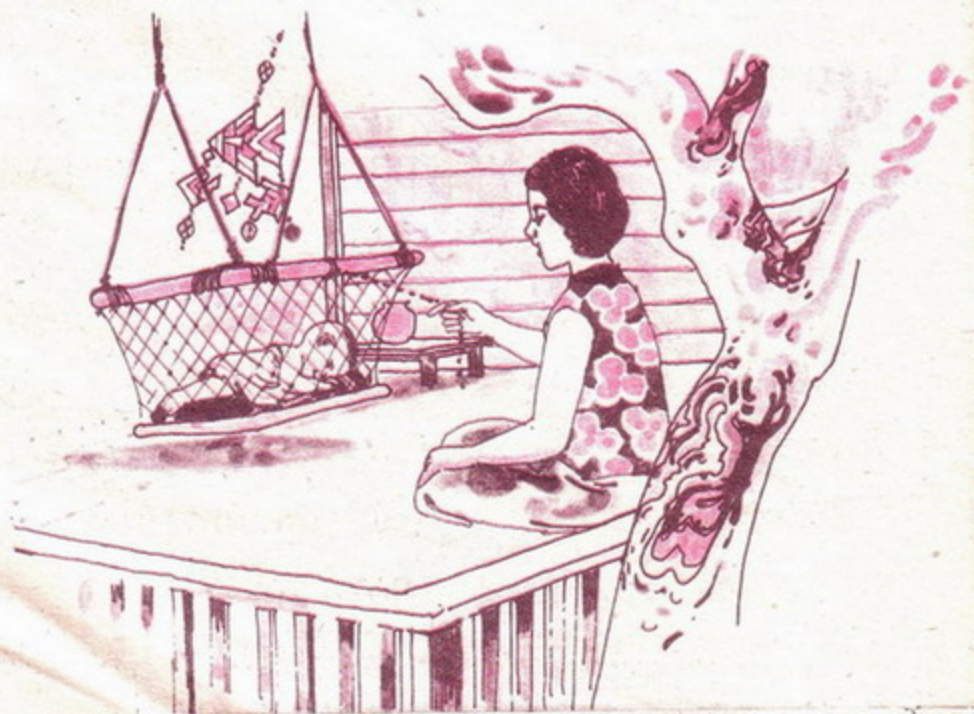
เขาขั้บรรณวัดเจวียนด้วยความทึ่กะนอง

นายอำเภอสนับสนุนให้จัดตั้งสหกรณ์การเกษตร

บทที่ ๓

นกเขาเอย

ขณะที่ปิตีกำลังจะลาและจะกลับบ้าน เขาได้ยินเสียงกล่อมเด็ก แว่วมาจากบ้านหลังใหญ่ที่อยู่ติดกับสวนเสียงของคนกล่อมไฟเราะ บทกล่อมก็ชวนฟัง ปิตีจึงนั่งฟังเพลิน ลุงสังเกตเห็นก็ยิ้มแล้วนั่งฟังด้วย บทกล่อมว่าดังนี้

เจ้านกเขาเดือนเอย
 แม่จะไปขายของ
 นกเขาเอย
 บันเกิดแม่จะฟังเสียงเล่น
 นกเขาเอย
 พระสุริยาบ่ายเบียง

ให้เจ้าอยู่เรือนเลี้ยงน้อง
 เลี้ยงน้องเกิดพ่อคุณเอย
 บันอยู่แต่เข้าจนเย็น
 เนื้อเย็นเจ้าคนเคียว
 บันอยู่แต่เข้าจนเที่ยง
 เที่ยงแล้วจนอนเปลเอย

“บทกล่อมบทนี้ผมไม่เคยได้ยินเลย” ปิติพูด “ยาย
 กล่อมบทนกกาเหว่า ผมไม่ค่อยชอบเพราะเกลียดนายพราน
 ที่ยิงนกตายทั้งสองตัว ยายบอกว่าเป็นบาปเป็นกรรมมาก
 ตายไปก็ไม่ได้ขึ้นสวรรค์ แม้ว่าเราจะรังเกียจกาเพราะ
 มันชอบขโมย แต่มันก็มีนิสัยเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ คนใจบาป
 อย่างนี้ ต้องได้รับภัยพิบัติสักวันหนึ่ง” ลุงหัวเราะ “ปิตี
 นี้มีเมตตากรุณาต่อสัตว์ ได้กุศลดีมากนะหลาน การยิง
 สัตว์เป็นเรื่องธรรมดาของบรรดานายพรานทั้งหลาย แต่
 นั้นแหละถ้านายพรานยิงสัตว์ตายมาก สัตว์ป่าก็หมดป่าแน่
 ทุกวันนี้ ถึงแม้จะมีประกาศห้าม และมีบรรยายทางวิทยุ
 กระจายเสียง ชี้ให้เห็นโทษของการทำลายธรรมชาติ แต่
 ปรากฏว่ายังมีคนโลภไม่รู้จักคุณค่าของธรรมชาติ พวกเขาจึง
 บังอาจตัดต้นไม้ทำลายป่าและยิงสัตว์ บางทีก็ถือโอกาสเข้า

ครอบครองเพราะความเห็นแก่ตัว นี่เป็นปัญหาใหญ่ที่เรา
ต้องช่วยกันแก้ไข ลุงดีใจมากที่ปัจจุบันนี้รัฐบาลกำลังเร่ง
ควบคุมและกำจัดพวกที่มีเจตนาร้ายนินสัยเลวเหล่านี้ให้สิ้นไป
คนเห็นแก่ตัวพวกนี้สิ ควรได้รับภัยพิบัติ”

“จริงครับคุณลุง” ปิติเสริม

ปิติหันไปถามวีระ “เมื่อไหร่ เสียงแม่งล่อมลูกไซ
ใหม่”

“ไซ” วีระตอบ “นั่นเสียงภรรยาทำนบกล่อมลูกคน
เล็กของเขา ฉันชอบมาก ตอนสายหรือตอนบ่าย ถ้าเข้ามา
นั่งอยู่ในสวน ก็มักจะไต่ยืนเป็นประจำ ฟังเพลินดี”

“กรรยากำหนดไม่ได้ไปขายของเหมือนบทที่กล่อม
 หรอกนะ จึงมีเวลากล่อมลูก ฉันไม่ชอบไปขายของเลย
 ฉันอาย” ปิติพูด ลุงจึงว่า “อย่าทำไม่ละปิติ อาชีพขาย
 ของเป็นอาชีพสุจริต วีระเคยหาผลไม้นำไปขายที่ตลาด
 เสมอ ไม่เห็นเขาอายเลย การทำงานสุจริตไม่ว่างานอะไร ๆ
 ไม่น่าอายหรอก กลับน่าสรรเสริญเสียอีก หลานอย่าเป็น
 กังวลเลย พี่ขผลที่บ้านหลานมีก็เอาไปขายซี ผูกไว้แต่เล็ก
 โตขึ้นก็ชำนาญยึดเป็นอาชีพได้” ปิตินึกในใจว่าเขาจะเลิก
 อายและพยายามหัดขายของ จึงตอบรับคำลุงอย่างหนักแน่น
 ว่า “ครับ ผมจะไม่อาย และจะหัดขายของให้ได้”

ปิติเห็นตะวันคล้อยต่ำลงมากแล้ว จึงลาลุงและวีระ
 กลับบ้าน เจ้าจ้อลุกขึ้นโบกมือให้เขา ระหว่างทางเขานึกถึง
 บทกล่อมที่ได้ฟัง ยิ่งรู้สึกชอบมาก ทำให้เขาคิดถึงแม่
 เวลาแม่จะไปนา แม่ขอให้เขาช่วยเลี้ยงน้องเสมอ แต่บท
 กล่อมที่เขาได้ฟัง มีตอนหนึ่งว่า แม่ไปขายของ ถ้าจะให้
 เหมาะกับแม่ของเขา ก็น่าจะเปลี่ยนเสียใหม่ว่า

เจ้านกเขาเดือนเอย
แม่จะไปทำนาที่ริมหนอง

ให้เจ้าอยู่เรือนเลี้ยงน้อง
เลี้ยงน้องเด็กพ่อคุณเอย

เขาจะไปบอกให้ยายใช้บทกล่อมบทนี้กล่อมน้องบ้าง
 ถ้ายายจะให้มีเสียงนกเขาขัน เขาก็ยินดีขันให้ จะทำเสียง

ให้เหมือนเสียงนกเขาที่เขาเคยได้ยินมาว่า จู้ฮุกกรู จู้ฮุกกรู
และจะขันให้แม่ฟังด้วย แล้วปิตักก็เผลอต้มไก่คอกขันออกมา
ว่า จู้ฮุกกรู จู้ฮุกกรู เสียงดังลั่น โชคดีที่ไม่มีใครเดินผ่าน
มาได้ยิน

แบบฝึก

๑. การผันอักษรกลาง (ก จ ด ต บ ป อ) ด้วย ' ๒ ๓ ๔ +

ตัวอย่าง กี่ กี่ กี่* กี่ กี่

กี่ ไก่ กล่อม จ้อง

ดั่ง	แต่ง	ตอน	บาย
เปี่ยง	ปี	ป็น	อาย

๒. ฝึกอ่านคำที่สะกดด้วยแม่ กด (จ ช ฎ ฏ ฐ ด ต ตี ศ ส สะกด
ออกเสียงเหมือน ด สะกด)

จัด	ยี้ด	เถิด
กิจ	บังอาจ	รังเกียจ
พืช	ประโยชน์	ราชการ
ปรากฏ	กฎ	อิฐ
เจตนา	สังเกต	สุจริต
พิบัติ	สมบัติ	ญาติ
ประกาศ	ประเทศ	โทรทัศน์
ตรัส	โอกาส	ศาสน์

๓. ฝึกอ่านคำที่สะกดด้วยแม่ กน (ญ ฌ น ล สะกด ออกเสียงเหมือน
น สะกด)

ก้านัน	เถื่อน	พวาน
ชำนาญ	ปัญหา	สรรเสริญ
คุณค่า	โบราณ	ประมาณ
ผล	กุศล	กังวล

๔. ฝึกอ่านคำที่สะกดด้วยแม่ กบ (บ ป ภ สะกด ออกเสียงเหมือน
บ สะกด)

หาบ	ครอบ	หีบ	ขยับ
บาป	รูป	โลก	ลาม

๕. ฝึกอ่านคำที่มี ร ควบ และออกเสียงเฉพาะตัวหน้า ไม่ต้องออกเสียง ร

ตัวอย่าง

จริง อ่านว่า จิง (ออกเสียงเฉพาะ จ)

สระ อ่านว่า สะ (ออกเสียงเฉพาะ ส)

ฝึกอ่าน

จริง เศร้า สระ สร้าง

เสริม เสรีจ สรรเสริญ

๖. ท เมื่อควบกับ ร แล้ว จะเปลี่ยนเสียงเป็น ช

ตัวอย่าง

ทรง อ่านว่า ชง (ทร เปลี่ยนเป็นเสียง ช)

ฝึกอ่าน

ทรง ตรุด ทราบ ทราย

โทรม ไทร พุทรา

๗. คำที่มี รร และมีตัวสะกด เวลาอ่าน จะอ่านเหมือนมีไม้หันอากาศ

(-)

ตัวอย่าง

กรรม อ่านว่า กัม (ตัว รร อ่านเป็น -)

ฝึกอ่าน

กรรม ธรรมชาติ

๘. คำที่มี รร และไม่มีตัวสะกด เวลาอ่าน จะอ่านเหมือนมีไม้หันอากาศ และมี น สะกด (-ัน)

ตัวอย่าง

บรรทัด อ่านว่า บัน - ทัด (ตัว รร อ่านเป็น -ัน)

ฝึกอ่าน

บรร.ทัด

บรรทุก

บรรจุ

บรรดา

บรรยาย

บรรเทา

ภรรยา

สรรเสริญ

สวรรค์

๙. ฝึกอ่าน

เรื่องน่าอาย

หายกังวล

คนสรรเสริญ

เชิญแก้ไข

ให้สังเกต

มีเหตุผล

คนบาปหนา

มาปรากฏ

หมดโอกาส

ขาดคุณค่า

เจตนาร้าย

บรรยายความ

ตามบุญกรรม

ชำนานูมาก

อยากทราบเรื่อง

คนเลวเป็นที่รังเกียจของคนทั่วไป

เราควรมีใจเมตตากรุณาต่อผู้ได้รับภัยพิบัติคนไทยควรร่วมใจกันส่งเสริมบรรดาสินค้าไทย

บทที่ ๔

ยาเสพติดเป็นอันตราย

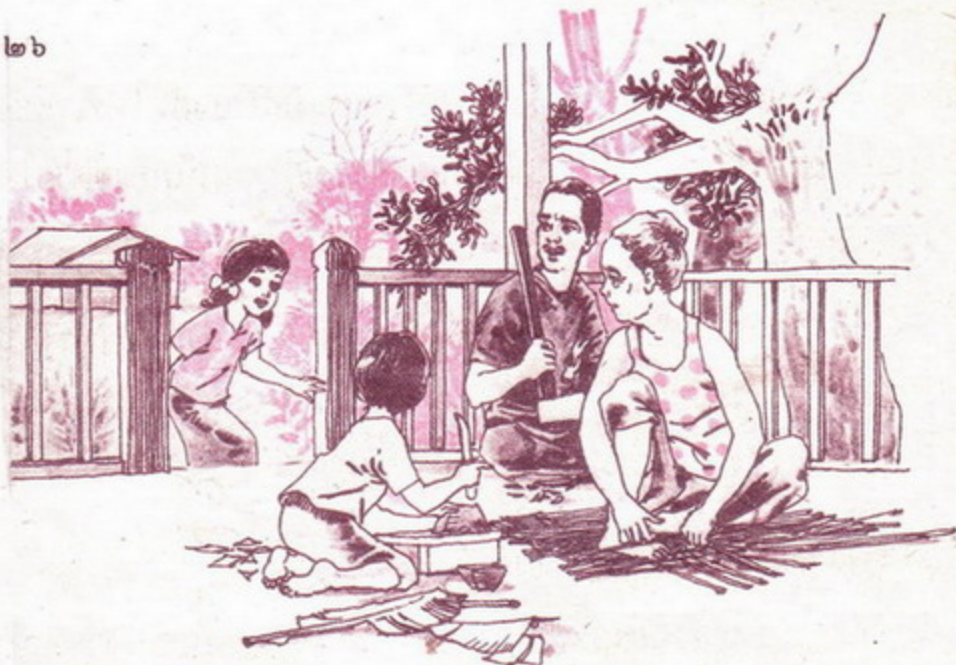
หลายเดือนแล้วที่มานีไม่ได้ไปเที่ยวบ้านซุใจ มานีจึงไปขออนุญาตแม่ แม่ให้ไปแต่กำชับว่าต้องถูเรือนให้เสร็จก่อน พอมานีถูเรือนเสร็จ ฝนก็ตกกระหน่ำลงมา กว่าฝนจะหยุดก็เป็นเวลาบ่าย พระอาทิตย์เคลื่อนลงต่ำ แลเห็นเรือนรางอยู่กลางเมฆก้อนหนา มานีจึงรีบไป เจ้าโตนอนหลับเพลินจึงไม่ได้ตามไปด้วย มานีเห็นต้นข้าวได้นำฝนชุ่มฉ่ำแลดูเขียวชอุ่มอยู่สองข้างทาง ผุ่งควายนอนเกลือกโคลนอยู่หลายตัว บ้างก็เดินขวิดไขว่อยู่ในนา เพราะไม่มีใครคอยดูแล มันไล่ขวิดกันจนต้นข้าวล้ม ใบชาคว่ำลงเกลื่อนกลาด มานีเสียดายต้นข้าว คิดจะคว้าไม้ขว้างไล่มันไปแต่ไม่กล้าเพราะกลัวมันจะขวิดเอา จึงรีบวิ่งไปโดยเร็ว

พอถึงหน้าโรงสี มานีเกือบชนชายคนหนึ่งซึ่งยืนขวางทางอยู่ ชายนั้นรูปร่างผอมแห้ง หน้าเหลืองซีดเขียว มีหนวดเครายาวรุงรัง ริมฝีปากและขอบตาเป็นสีเขียวคล้ำ นุ่งผ้าขาด มานีเห็นแล้วรู้สึกตกใจกลัว แต่ชายคนนั้นยิ้ม

พลงเอามือขวาควาลงไปในถุงกระดาษ หยิบเปลือก
ส้มโอเชื่อมส่งให้มานี้ มานีกล่าวขอบคุณแต่ไม่รับขนม
รีบวิ่งหนีจนทำพลาด ต้องวิ่งกะโผลกกะเผลกไปตาม
ทางเกวียนที่ขรุขระจนถึงบ้านของชูใจ

เมื่อไปถึงบ้านชูใจ พบชูใจกำลังหัดเย็บกระทงใบตอง
ยากำลังสานเสื่อกก อากำลังซ่อมด้ามขวาน ทุกคนเห็น
มานีหน้าซีด ทำทางตื่นเต้น วิ่งกะโผลกกะเผลกเข้ามา
ก็ตกใจ พวกเขารู้ว่ามานีเป็นอะไร มานีจึงเล่าเรื่องชาย
รูปร่างผอมแห้งให้ชนม แต่มานีไม่รับ ย้ำชมว่ามานีทำ
ถูกต้องแล้วที่ไม่รับของจากคนแปลกหน้า อาพุดเสริมว่า “คน
งานที่โรงสีหลายคนติดยาเสพติด ดีแล้วที่มานีไม่รับขนม

ของเขามากิน มิฉะนั้นอาจจะติดยาเสพติดไปด้วย”

“ยาเสพติดเป็นอย่างไรคะอา” มานีถามเสียงสั่น ใจ
ยังเต้นตึกตักอยู่ไม่หาย ชูใจสงสารเพื่อนจึงเอื้อมมือมาบีบ
มือของมานี ชูใจรู้สึกว่ามีอนั้นเย็นเฉียบ

“ยาชนิดนี้มีหลายประเภทและเป็นอันตรายมาก บางที่
เขาก็ปนไว้ในขนม ใครกินเข้าไปจะติด กินมากเข้าก็จะผอม
แห้ง สมองเลื่อม ไม่ได้กินจะคลั่งทรมันทรมาน และอาจถึง
ตายได้”

“ทำไมเขาจึงต้องการให้เด็กอย่างมานีติดยาเสพติดคะ”

ชูใจถาม

“มันจะหลอกให้ติด พอติดแล้วมันก็บังคับให้ทำอะไรให้ มานี้ก็ต้องทำ มิฉะนั้นมันจะไม่ให้ยา มานี้ก็อาจตายได้” อาตอบแล้วหันไปเกลียดามขวานให้เกลี้ยง

อย่าสอนว่า ถ้าคนแปลกหน้าให้ของ จงอย่ารับหรือเขว
ชวนไปไหนก็อย่าไปเป็นอันขาด แม้แต่คนที่เรารู้จัก ก็ต้อง
ระวังด้วยเหมือนกัน ถ้าไม่แน่ใจก็อย่าเชื่อ

อย่าจึงชวนมานี้หัดเย็บกระทงกับชูใจ มานี้หิบบกระทง
ที่ยาเย็บเป็นตัวอย่างขึ้นพิจารณาดู ก็เห็นว่าฝีมือของยาดีมาก
ส่วนกระทงที่ชูใจเย็บนั้น บิดเบี้ยว ช้าไปตองก็แตก
ชูใจจึงขยำเสียจนยุ่ยแล้วทำหน้าแบ้ กระซิบบอกมานี้ว่า “ฉัน
ทำไม่เป็น ยา ก็บังคับให้ทำ แล้วยังกำชับให้ทำสวยเหมือน
ของยาด้วยซี” ยาได้ยินจึงพูดว่า “ถ้าชูใจฝึกไผ่งาน คิดจะ
ทำให้สวยก็ทำได้ ดูว่าตรงไหนไม่สวยก็แก้ไข แต่นี่พอ
เห็นไม่สวยก็เหวี่ยงทิ้ง แล้วเมื่อไรจะทำได้สวยสักที” ยา
หันมาพูดกับมานี้ว่า “มานีลองทำดูใหม่จะ กระทงหกมุม
อย่างนี้ทำไม่ยากเลย ทำบ่อยเข้าก็ชำนาญ ทำได้สวย อย่า
เอาอย่างชูใจ เขาดีแต่ถือไปตองแวงไปแวงมา” มานี
เห็นชูใจหน้าสลดจึงโกล่เกลี่ยว่า “มานี้จะหัดเย็บกระทงกับ
ชูใจคะยา ชูใจเย็บกระทงจนจะใช้ได้อยู่แล้วคะ”

อย่ายิ้มแล้วว่า “ดีแล้ว ทำให้สวย จะได้เหมือน
โสนน้อยเรือนงาม”

แบบฝึก

๑. ฝึกผันอักษรคำ (ค ช ฌ พ ย ร ล) ด้วย ' ๒

ตัวอย่าง

คา	ค่า	ค้ำ
ชุม	ชุ่ม	ชุ้ม
เลื่อน	เลือน	เลี่ยน

ฝึกผัน

ควาน	เครา	คลัง	คล้า
ครั้น	คริ่ง	แคว	คว้า
เชื่อม	ชี	เซ	พวง
อยู่	ร้วง	ริม	เร่ง
เรือน	โล่ง	ลั่น	แว่ว

๒. ฝึกผันคำที่สะกดด้วยแม่ กม (ม สะกด)

ชุ่ม	เชื่อม	ผม	ยอม
เอื่อม	ขยม	ผสม	พนม
สนม	ขนม	เสียม	กล่อม
กรรม	ธรรม	เสริม	เลื่อม

๓. ฝึกอ่านคำที่มี ร ล และ ว ตามหลัง ก ข ค ต ป ผ พ เรียกว่าคำ

ควบกล้า

กรง

กราบ

เกลี้ยง

เกลื่อน

ไกว

เกวียน

เกลา

กล้า

ขรุขระ

ขลาด

ขวา

ขวาน

ความ

ควาน

ตรง

ตรัส

ปรบ

แปร่ง

แปลง

ปลาย

ผลิ

ผลัด

เปลอ

แผล

พระ

พราน

พลิก

เพลง

๔. ฝึกอ่านคำที่ประวิสรรชนีย์ (คำที่ประสมด้วย สระ -ะ)

กระหน้า

ขรุขระ

ประเทศ

กะทิ

คะแนน

ฉะนั้น

ตะเกียง

ระหว่าง

สะพาน

๕. ฝึกอ่านเทียบเสียง

ชา - ชา

เสือ - เสี้ย

ขวา - ผา

เรื่อง - เรียง

ฮา - งา

เคื่อง - เคียง

กวาด - ผาด

เตือน - เตียน

หงาย - หาย

จ้าง - ช่าง

นุด - สด

ชัก - ชัก

คว้น - พัน

ลาด - ผาด

๖. ฝึกอ่าน

รูปร่าง	เลื่อนลง	ขวางกัน
มันเชื่อม	เอื้อมมือ	ถือขวาน
ควานหา	หน้าค้ำ	ชุ่มฉ่ำ
กำชับ	ขับเกวียน	เขียนหมวด

หน้าเกลี้ยงเกลา	หมวดเคราดก
นอนกกไข่	พูดไกล่เกลี่ย
เสียวริมฝีปาก	ฝากพิจารณา
หน้าบิตเบี้ยว	เลี้ยวมาขวิด

ฝนตกลงมาจนพื้นดินชุ่มฉ่ำทำให้ต้นไม้เขียวชุ่ม
น้ำดู

ตำรวจชักใช้คนงานที่โรงสีซึ่งฝึกฝนในทางมิชอบ
 ชาวบ้านเดินซื้อของในตลาดกันขวักไขว่ไปหมด
 คนติดยาเสพยาติดร่างกายจะผอมแห้งและหน้าตา
ซีดเซียว

ฉันขยำเปลือกส้มโอเพื่อจะทำเปลือกส้มโอเชื่อม

บทที่ ๕

โสณน้อยเรือนงาม

ฝนเริ่มตกลงมาอีก มานีหน้าเสีย เพราะกลัวกลับบ้านไม่ได้ ย่าจึงปลอบว่า “ตอนจะกลับบ้าน ถ้าฝนยังไม่หยุด ย่าจะให้อากร้อมไปส่ง ฤดูฝนก็เป็นอย่างนี้แหละ ฝนตกมาเรื่อยตั้งแต่ปลายเดือนพฤษภาคมแล้ว” ชูใจไม่ อยากให้มานีเป็นกังวลเรื่องฝน จึงพูดว่า “ก่อนมานีจะมา ย่าเล่าเรื่องโสณน้อยเรือนงามให้ฟังค้างอยู่ เธออยากฟังไหมจะ มานี”

“อยากฟังจะชูใจ” มานีพูด แล้วหันไปหาย่าพลางขอ ร้องว่า “ย่ากรุณาเล่าให้มานีฟังบ้างซีคะมานีชอบฟังนิทาน ที่พระเอกมีฤทธิ์ นางเอกใจดีและมีฤชาด้วย”

“จะ ย่าจะเล่าให้ฟัง เรื่องนี้นางเอกชื่อโสณน้อยเรือน งาม เป็นเจ้าหญิงแสนสวย และมีน้ำใจดีอย่างที่มานีชอบ เจ้าหญิงเป็นพระราชธิดาของกษัตริย์เมืองหนึ่ง ที่มีชื่อ เช่นนี้เพราะเมื่อเกิดมามีเรือนไม้โสณหลังน้อยสวยงามมา ด้วย พระเอกชื่อพระวิจิตรจินดา เป็นพระราชโอรสของ

กษัตริย์อีกเมืองหนึ่ง แต่ในเรื่องนี้ไม่ได้แสดงฤทธิ์เดชอะไรและไม่มีฤทธิ์ด้วยเพราะเป็นนิทานไทย จึงมีแต่ชีปะขาว” ย่าหันไปทางชูใจแล้วพูดว่า “ชูใจไปหยิบหนังสือโสณน้อย เรือนงามมาให้มานี้ดูด้วยจ๊ะ เขาจะได้เห็นรูปและตัวหนังสือไปด้วย”

ชูใจรีบไปหยิบหนังสือมานั่งดูกับมานี้ หูก็คอยฟังย่าเล่า

“ชาติก่อนพระวิจิตรจินดาเคยฆ่าพญานาคตายไปเจ็ดวันจึงฟื้น มาในชาตินี้พญานาคมีใจอาฆาต จึงมาคายพิษไว้พอพระวิจิตรจินดาถูกพิษพญานาคเข้าก็สิ้นพระชนม์ทันที พระราชบิดาและพระราชมารดาเสียพระทัยมาก แต่ไทรทูลว่า พระวิจิตรจินดาจะสิ้นพระชนม์ไปเจ็ดปี แล้วจะมีพระราชธิดาของกษัตริย์เมืองอื่นมารักษาให้หาย เมื่อโสณน้อยเรือนงามมีพระชนม์ได้สิบห้าพรรษา ไทรก็ทูลพระราชบิดาและพระราชมารดาว่า เจ้าหญิงโสณน้อยเรือนงามมีเคราะห์ร้ายมาก ให้ออกไปจากเมืองเสีย เพราะจะต้องอภิเษกกับคนที่ตายแล้ว เจ้าหญิงโสณน้อยจึงต้องออกจากเมือง เสด็จเข้าป่าแต่ผู้เดียวและปลอมพระองค์เป็นชาวบ้าน เอาเครื่องทรงของพระราชธิดาห่อผ้าไว้ เจ้าหญิงโสณน้อยเป็นผู้มีบุญ พระอินทร์จึงแปลงเป็นชีปะขาวมามอบ

ยาวิเศษให้สำหรับรักษาคนตายให้ฟื้นขึ้นได้ เจ้าหญิงโสณน้อยเดินทางต่อไปก็พบนางकुลาหญิงใจร้าย รูปร่างหน้าตาน่าเกลียดถูกงูกัดนอนตายอยู่ เจ้าหญิงโสณน้อยทรงสงสารจึงใช้ยาวิเศษช่วยให้ฟื้น นางकुลาจึงขอเป็นข้าทาสติดตามเจ้าหญิงไปทุกแห่ง

ทั้งสองเดินทางมาถึงเมืองของพระวิจิตรจินดา พ่อเจ้าหญิงโสณน้อยทรงทราบเรื่องพระวิจิตรจินดาสิ้นพระชนม์ จึงทรงอาสาเข้าไปรักษา เจ้าหญิงให้กัณม่านเจ็ดชั้นไม่ให้ใครเห็นขณะที่ทำพิธีรักษาและเจ้าหญิงก็ทรงเครื่องเป็นพระราชธิดา นางकुลาติดตามเฝ้าดูอยู่ไม่ห่าง พ่อ

ยงใจ

เจ้าหญิงทรงทูลขอให้พระวิจิตรจินดา ใ้โอความร้อนของพิช
 พญานาคก็ออกมา ทำให้เจ้าหญิงทรงรู้สึกร้อนเป็นอันมาก
 จึงถอดเครื่องทรงออกฝากนางकुลาไว้ แล้วเสด็จไปสรงน้ำ
นางकुลาใจร้ายได้โอกาaskี้แต่งเครื่องทรงของเจ้าหญิง แสดง
 ตนเป็นเจ้าหญิง สวมรอยเป็นผู้รักษาพระวิจิตรจินดา และ
 บังคับให้เจ้าหญิงโสณน้อยเป็นข้าทาสของนาง เจ้าหญิง
 โสณน้อยต้องทรงรับกรรม เพราะไม่มีหลักฐานอะไรที่จะนำ
 มาเป็นข้อคัดค้านได้ พระราชบิดา พระราชมารดาและพระ
 วิจิตรจินดาต่างทรงสงสัย จึงลองให้นางकुลาเย็บกระทง
 ใบตองถวาย นางकुลาเย็บไม่เป็น โยนใบตองทิ้ง เจ้าหญิง
 โสณน้อยก็เก็บมาเย็บได้สวยงาม นางकुลาแย่งเอาไปถวาย
 พระวิจิตรจินดาทรงรำคาญนางकुลา จึงทูลลาพระราชบิดา
 และพระราชมารดาไปเที่ยวทางทะเล แล้วสั่งให้นางकुลา
 ย้อมผ้าผูกหัวเรือถวาย นางकुลาทำไม่ได้ โยนผ้าและสีทิ้ง
 เจ้าหญิงโสณน้อยก็เก็บมาย้อมได้สีสวยงาม นางकुลาแย่ง
 เอาไปถวายอีก

เมื่อได้ฤกษ์ที่เรือของพระวิจิตรจินดาจะออกจากท่า
 ลากเรือถอนสมอแล้วเรือไม่ยอมเคลื่อนออกจากท่า พระ
 วิจิตรจินดาทรงคิดว่า คงมีผู้มีบุญอยู่ในวังต้องการฝากชื่อ
 ของเป็นแน่ จึงทรงให้ทหารไปเที่ยวถาม เมื่อไปถามนาง

ที่คนฝากซื้อ ทหารหาซื้อได้ครบทุกอย่างแต่โสณน้อยเรือน
งามไม่มีขาย ชาวเมืองบอกว่ามีอยู่แต่ในวัง พระวิจิตรจินดา
จึงเข้าเฝ้ากษัตริย์ ทูลขอซื้อโสณน้อยเรือนงามไปให้นางข้า
ทาส กษัตริย์ทรงถามถึงรูปร่างหน้าตาของนางข้าทาส ก็
ทรงทราบว่าเป็นราชธิดาของพระองค์เอง จึงทรงมอบ
โสณน้อยเรือนงามให้และให้ทหารตามมาด้วยสองคน เมื่อ
พระวิจิตรจินดา กลับมาถึงบ้านเมือง ก็ทรงมอบเรือนโสณ
หลังน้อยให้นางข้าทาส และทรงแน่ใจว่านางข้าทาสคือ
เจ้าหญิงเพราะทหารทั้งสองที่ตามมาด้วยแสดงความเคารพ

นบนอบ และอยู่รับใช้นาง ถึงเวลากลางคืนเรือนวิเศษ
 หลังน้อยก็ขยายโตขึ้นเป็นเรือนที่งดงามมีข้าวของเครื่องใช้
 ของเจ้าหญิงอยู่ครบ เจ้าหญิงโสณน้อยก็เสด็จเข้าไปอยู่ใน
 เรือนนั้น พระวิจิตรจินดาทรงทราบแน่เช่นนั้น จึงทรง
 อภิเษกเจ้าหญิงเป็นราชินี และสั่งให้แม่นางकुลาที่ใจร้ายและ
 ประพฤติไม่ดี เจ้าหญิงโสณน้อยทรงมีพระทัยไม่อาฆาตจึง
 ทรงขอให้พระวิจิตรจินดายกโทษให้นางकुลา พระวิจิตร-
 จินดากับเจ้าหญิงโสณน้อยเรือนงามก็อยู่ครอบครองกัน
 อย่างมีความสุข”

“สนุกจัง” มานีพูด “ขอบคุณค่ะย่า ฟังนิทานสนุก
 จนไม่รู้เวลาผ่านไปหมดตกแล้ว มานีขอยืมหนังสือโสณน้อยเรือน
 งามไปอ่านที่บ้านนะคะ แล้วมานีจะหัดเย็บกระดองให้สวย
 เหมือนโสณน้อยเรือนงาม”

แบบฝึก

๑. การผันอักษรต่ำ (ค ข ท พ ฟ ม ย ร ล ว) จะผันได้คือ ' ๖

ตัวอย่าง

คาง	ค่าง	ค้าง
ยอม	ยอม	ยอม

ฝึกผัน

คาน	กาย	ควาน	คลั่ง	คล้า
ชี	แท้	ทอ	แทน	พวง
พีน	มาน	ไม้	อยู่	ยี่
ยอม	เรือ	เรื่อง	เร่ง	ร่วง
เรือน	ลั่น	โล่ง	เลื่อน	แวว

๒. ฝึกอ่านคำที่สะกดใน แม่เกย (ย สะกด) และแม่ เกอว (ว สะกด)

กาย	ชัย	น้อย	บ้าย	ร้าย
รอย	กระจาย	พระทัย	ขยาย	ทยอย
กลัวย	อาย	คล้อย	นิตย์	กริ้ว
เลว	แว่ว	เหลว	คิ้ว	ขาว

๓. การอ่าน ฤ ฤา

ฤ ออกเสียง ริ ริ เรอ

ฤ ออกเสียง ริ เช่น ฤทธิ อ่านว่า ริต
 ฤ " " รี่ เช่น ฤดู อ่านว่า รี่-ดู
 พฤษภาคม อ่านว่า พรีด-สะ-พา-คม
 พฤศจิกายน อ่านว่า พรีด-สะ-จิ-กา-ยน
 ฤ ออกเสียง เรอ เช่น ฤกษ์ อ่านว่า เริก
 ฤา " " รือ เช่น ฤาษี อ่านว่า รือ-ลี

๔. ฝึกอ่าน

น้อยใจ	ภัยมา	ฆ่าตาย
คายทิ้ง	กิ่งไม้	ใต้ถาม
งามแท้	แผ่ฤทธิ์	ติดค้าง
ขวางกัน	ขันสมอ	เคราะห์
ฤาษี	วิเศษ	ฤทธิ์เดช
เขตบ้าน	สัจฐาน	ภูบาล
พันปลอม	ย้อมผ้า	อาสา
อาฆาต	ข้าทาส	อภิเชก
เล็กน้อย	สวมรอย	คอยทูล

จ้านรรา	มานบนอบ	ชอบสวมรอย
คอยทูลถาม	ห้ามคัดค้าน	มานหน้าต่าง

ห่างเขตแดน	แวนขยาย	คล้ายฤๅษี
มีข้าทาส	ราชธิดา	หาหลักฐาน
การปลอมแปลง	แก้งปลอบใจ	ไม่อาฆาต

แม่เอากระบุงใส่สาแหรกแล้วใช้ไม้คานหาบของ
ไปนา

คำว่า พระชนม์ พระทัย ทูล ทรงเครื่อง ภูบาล
เป็นคำราชาศัพท์

เมื่อได้ฤกษ์งามยามดีแล้วฤๅษีก็มอบไม้เท้าวิเศษ
ให้เจ้าหญิง

พระราชบิดาพระราชมารดาดีพระทัยเมื่อโหร
กราบทูลว่าพระราชโอรสจะพบเจ้าหญิงแสนสวย
พระวิจิตรจินดาอภิเษกกับเจ้าหญิง โสณน้อย เรือน
งาม

บทที่ ๒

ครอบครัวของเพชร

เลิกเรียนแล้ว วีระแยกทางกับเพื่อน ๆ เดินกลับบ้านคนเดียว วันนี้จิตใจของเขาเบิกบาน เขาเดินพลางมองดูท้องฟ้าสีครามสดใส มีเมฆสีขาวดังใยสำลีลอยสลับซับซ้อนอยู่ที่ขอบฟ้า ลมพัดเย็นสบาย ใบหญ้าเขียวชอุ่มข้างทางเอนลู่ตามลม ทางสายนี้ทอดยาวจากตัวอำเภอถึงชายทุ่งเชิงเขา ใครๆ มักจะพูดว่ามันเปลี่ยวจนน่ากลัว แต่

วีระคุ้นกับทางสายนี้ตั้งแต่เล็กจนโต เขาจึงรู้สึกว่าระยะทางจากโรงเรียนถึงบ้านของเขาคุ้นเคยดี และตามริมถนนมีบ้านของชาวสวนอยู่ห่างกันเป็นระยะ ๆ ทำให้หายเบื่อหน่าย ที่จริงวีระอยากจะมีเพื่อนไว้เดินคุยแก้เหงาสักคนหนึ่ง เขาเคยใฝ่ฝันว่าจะมีรถจักรยานสักคัน แต่เขาก็เตือนตัวเองว่า อย่าหลงใหลฟุ้งเฟ้อ เพราะเขาเป็นแต่เพียงเด็กจน ๆ อาศัยลุงอยู่ แม้ลุงจะรักใคร่เอ็นดูเขาสักปานใด เขาก็มีกลัวที่จะรบกวนลุงให้มากกว่านี้ เขาคิดว่าเขาควรพยายามหาเงินในทางสุจริต เพื่อซื้อจักรยานด้วยตนเอง

พอใกล้จะถึงสวนของลุง วีระแลเห็นหญิงคนหนึ่งนั่งให้ลูกกินนมอยู่ใต้ต้นมะกอก มีลูกหญิงและลูกชายเล็ก ๆ หน้าตามอมแมมนอนหลับอยู่เคียงกัน ข้าง ๆ หญิงคนนั้นมีข้าวของเครื่องใช้เก่า ๆ วางเรียงรายอยู่ มี จาน ชาม สังกะสี ช้อน ขวดน้ำปลา ถ้วยพลาสติก และมีหม้อข้าวใบใหญ่ขนาดเท่าบาตรพระกลิ้งอยู่ใบหนึ่ง มีสิ่งใส่ของสองสิ่ง ถัดมาเขาเห็นชายคนหนึ่งกับเด็กชายสองคน คนหนึ่งโตขนาดเดียวกับเขา ส่วนอีกคนหนึ่งเล็กกว่านิดหน่อย พวกเขา กำลังช่วยกันใช้หญาคามุงหลังคากระท่อมเล็ก ๆ ซึ่งมีขนาดกว้างยาวประมาณสามเมตรอยู่อย่างชะมัดเขม้น วีระจึงหยุดยืนดูแล้วถามว่า “น่าจะสร้างกระท่อมอยู่ตรงนี้หรือ

ครับ” ชายคนนั้นหยุดทำงานหันมามองวีระอยู่ครู่หนึ่ง แล้ว
หันกลับลงมือทำงานใหม่ ทำเหมือนคนใบ้ วีระจึงถาม
หญิงที่นั่งให้มลูกอยู่ใต้ต้นมะกอกอีก หญิงนั้นเห็นวีระมี
ท่าทางเป็นมิตรก็ยิ้มให้ พลังตอบเบา ๆ ว่า “ใช่” วีระ
นั่งลงใกล้ ๆ จึงเห็นว่าหญิงนั้นซุบซิด ลูก ๆ ก็ผอมเขียว
เสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระริ่ง มองส่วนใดก็มีแต่รอยประรอยขุ่น
วีระพูดว่า “นำมลูกห้าคน แต่สร้างบ้านเล็ก ๆ จะพออยู่
หรือครับ”

“อยู่กันเบียดหน่อย พวกข้าเป็นคนจน สมบัติก็มีอยู่
แค่นี้เอง กระทั่งเล็ก ๆ ก็พออยู่” หญิงนั้นตอบ

“บ้านของผมอยู่ในสวนใกล้ ๆ นี่เอง ผมอยู่กับญาติ
มีลุงกับป้าสะใภ้และอากับอาสะใภ้ ผมชื่อวีระครับ”

หญิงคนนั้นมองดูวีระอย่างพิจารณา แล้วว่า “พวก
ข้าอพยพมาจากตำบลอื่น มาเร่ร่อนอยู่ที่นี่หกวันแล้ว เพิ่ง
มีเอ็งนี่แหละพูดดีกับข้าเป็นคนแรก ทำทางเอ็งเป็นคนมี
อัธยาศัยดี พวกข้าอดอยาก หากินผิดเคื่อง เห็นที่นี่มีป่า
พออาศัยเผ่าถ่านขายได้บ้าง จึงคิดสร้างกระท่อมอยู่ เอ็งคง
จะมีอายุเท่า ๆ กับเจ้าเพชรลูกคนโตของข้าที่กำลังช่วยพ่อ
ของเขาสร้างกระท่อมอยู่นั้นแหละ”

พอวีระรู้ว่าครอบครัวนี้จะมาอยู่เพื่อเผาถ่านขายก็หน้า
เสีย คิดในใจว่าป่าแถบนี้น่าจะหมดคราวนี้เอง เขาควรจะ
รีบบอกให้ลุงรู้โดยรีบด่วน พอตีเพชรเดินเข้ามากระซอก
ถามวีระว่า “แกจะมาหาเรื่องกับพวกข้าหรือ พ่อกับแม่
ของข้ามีบัตรประชาชนนะ”

“หยุดนะเจ้าเพชร! เขาพูดดีกับแม่นะ ผิดกับคนที่
มาถามเรื่องบัตรประชาชนนั่นมาก” แม่ของเพชรบอก
เพชรจึงยิ้มกับวีระแล้วพูดเบา ๆ ว่า “นึกว่าแกมาขู่แม่ข้า
เหมือนเจ้าคนก่อน ข้าจะชกเสียให้คว่ำ” แล้วเขาก็ทำงาน
ต่อ

วีระนั่งดูเพชรทำงานอยู่ครู่หนึ่ง ก็ลาแม่ของเพชร
กลับบ้าน เขาคิดว่าครอบครัวนี้คงเรียนหนังสือมาน้อย จึง
พูดจา ข้า เอ็ง แก วีระรู้สึกชอบเพชรมาก ถ้าเพชร
เรียนหนังสือ เขาคงจะพูด ฉันทะ เธอ และพูดจาเพราะหู
กว่านี้

แบบฝึก

๑. คำที่ขึ้นต้นด้วย ข ฉ ถ ผ ฝ ศ ษ ส ห (เรียกว่าอักษรสูง) ผันด้วย
ด้วย ' ๒

ตัวอย่าง

เขียว

เขียว

เขียว

ฝึกผัน

ขาว

ฉ่น

เถื่อน

ผอม

สัน

सान

ไผ่

หิว

๒. คำที่มีอักษรนำให้ผันเหมือนตัวนำ
ตัวอย่าง

ขวาง

ขวาง

ขวาง

ฝึกผัน

ขวา

ขวาน

เขม้น

ไขว่

เหวี่ยง

หน้อย

๓. ฝึกอ่านคำที่สะกดในแม่ กง (ง สะกด)

ล้ง

ด้ง

หล้ง

ฝร้ง

คาง

พลาง

ขว้าง

ลง

หลง

สรง

น้อง

สอง

หนอง

สมอง

คลอง

หลวง

ร่ว่ง

กรุง

พยุ่ง

กระบุง

เอียง

เกลี้ยง

เคื่อง

เมื่อง

เอ็ง

เพลง

แห่ง

แปลง

โก่ง

โคลง

แข็งแรง รุ่งรัง ข้างทาง รุ่งเรือง

๔. คำที่มี ตร รธ สะกด ออกเสียงเหมือน ด สะกด
ฝึกอ่าน

บัตร บาตร มิตร เมตร เกษตร สามารถ

๕. คำที่มี กร ทร สะกด ออกเสียงเหมือน ก สะกด
ฝึกอ่าน

จักร สมักร

๖. ฝึกอ่าน

สีเขียว	เขี้ยววู	ดูพอม
หอมฟุ้ง	รุ่งรัง	นั่งเคียง
เรียงบัตร	ถัดมา	หามิตร

ม้วนสำลี	สีสดใส	ใกล้เชิงเขา
เผาหญ้าคา	ฟ้าสีคราม	ยามหลงไหล
ไปโดยด่วน	จวนผิดเคือง	เรื่องฟุ้งเฟ้อ
เจอคนไข้	ได้นิดหน่อย	คอยหาเรื่อง

เขาหน้าเสียเมื่อถูกครูด

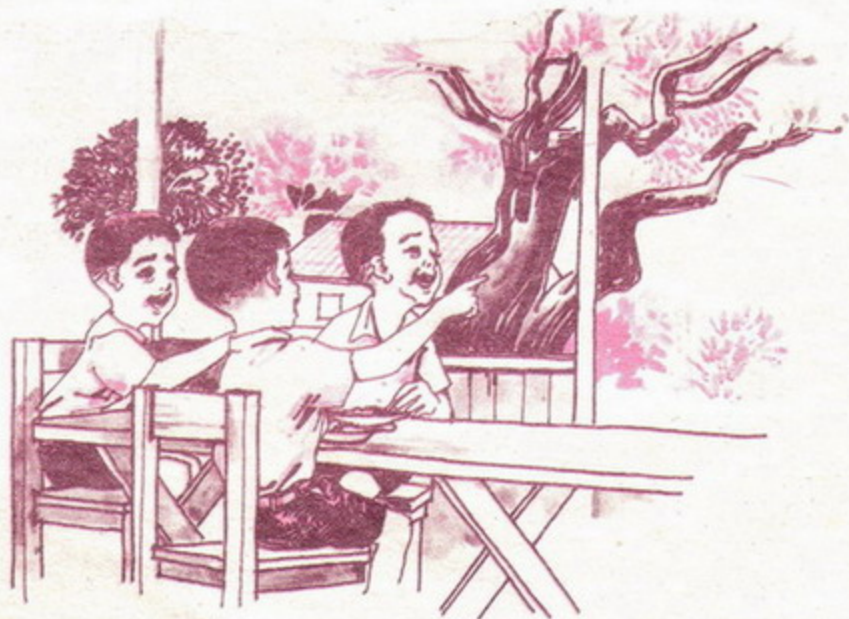
ชาวสวนปลูกกระท่อมขนาดเล็ก ๆ ไว้ในสวน

การใช้คำพูด แก เอ็ง ข้า ถือว่าไม่สุภาพ

พี่สะใภ้ทำน้ำปลาใส่ถังพลาสติกไว้กินในหน้าแล้ง

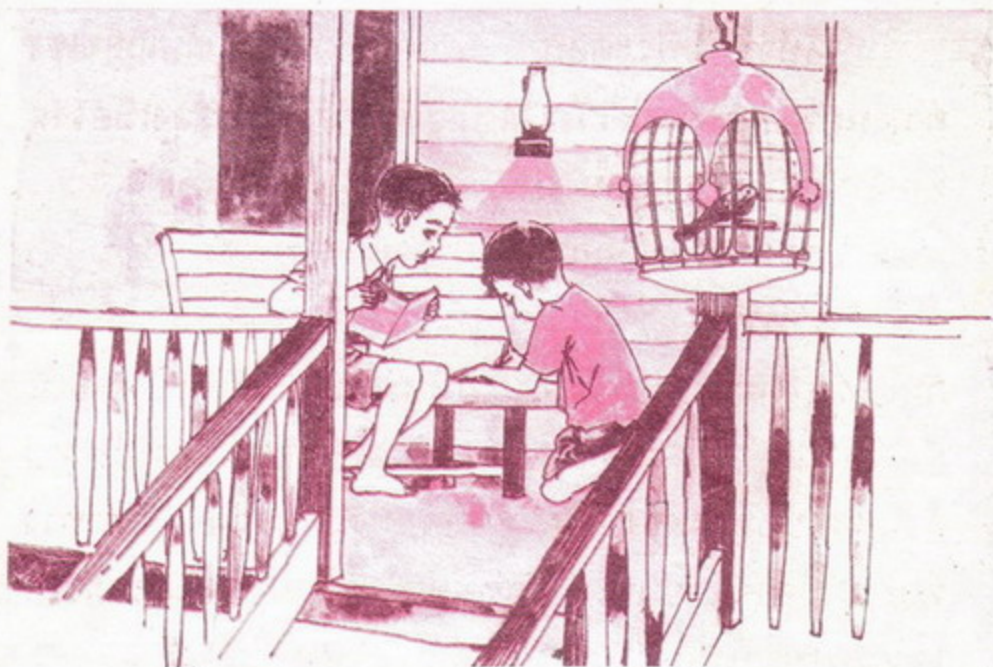
เพชรอยากเรียนหนังสือ

วีระนั่งกินข้าวกลางวันกับมานะในโรงอาหาร ข้าวติดคอกลืนไม่ลงจึงมองหาพาน้ำ ส่วนมานะกินข้าวพลางมองดูอีกา ซึ่งกำลังร้องอยู่บนต้นสักข้างโรงอาหาร วีระถามว่า “มานะเห็นกาไหม” มานะตอบว่า “นั่นอย่างไรล่ะ ร้องกา ๆ อยู่บนต้นสักไม่เห็นหรือ” วีระหัวเราะ “ฉันถามหาพาน้ำ เธอบอกให้ฉันดูอีกา” เพื่อนที่นั่งกินข้าวอยู่ใกล้ ๆ

พากันหัวเราะ เพื่อนคนหนึ่งพูดว่า “เมื่อวานซินน้องของ
ฉันร้องอิงขึ้นว่า แม่ผิงมา ฉันนึกว่าเขาเห็นแม่ผิงจะมาเสีย
อีก ที่แท้ผิงบินมาฝูงใหญ่” ชูใจพูดว่า “ฉันก็เหมือนกัน
อาบอกว่า หล้าตายแล้ว ฉันตกใจนึกว่าย่าตาย ที่แท้หล้า
ญี่ปุ่นที่อาปลูกไว้มันตาย” เพื่อน ๆ หัวเราะเสียงดังลั่น
ครูไพลินนั่งกินข้าวอยู่โต๊ะถัดไปหันมามอง นักเรียนจึงพา
กันเงยบ

พอกินข้าวเสร็จ วีระชวนมานะไปนั่งเล่นใต้ต้นหว้า
ริมสนามหน้าโรงเรียน เขาเล่าว่า เขามีเพื่อนใหม่ชื่อ
เพชร ครอบครัวของเพชรมีฐานะยากจนจึงอพยพเร่ร่อน
เรื่อยมา พ่อของเขาคิดจะเผาถ่านขาย ลูกของวีระไม่อยากจะ
ให้ใครทำลายป่า และปรารถนาดีต่อครอบครัวของเพชร จึง
ชวนมาเป็นลูกจ้างทำไร่ไถ่นุ่น พ่อของเพชรตกลง เขาจึงพา
กันไปอยู่บ้านหลังเล็กในไร่ใกล้ ๆ เขตบ้านของวีระ เพชร
เป็นลูกคนโต เขามีน้องสี่คน ไม่มีใครเรียนหนังสือเลย
เพราะต้องเร่ร่อนไม่เป็นหลักแหล่ง เพชรอยากเรียนหนังสือ
แต่พ่อของเขาขอให้ลงไปแจ้งขอผ่อนผันที่อำเภอก่อน
เพราะบ้านอยู่ไกลโรงเรียนมาก ตอนค่ำเพชรมาให้วีระ
สอนหนังสือให้ ลูกก็สนใจและบอกเพชรว่า ถ้าอยาก
เรียนก็ต้องรีบเรียน เพราะเวลาไม่คอยท่า

วีระพูดว่า “ที่แรกเพชรพูดกระซอกโฮกฮาก กิริยาก็กระด้างไม่สุภาพ พอเขาเห็นฉันพูดและปฏิบัติต่อลุง เขาก็เอาอย่าง ลุงปรึกษากับป้าว่า จะให้ฉันอบรมมรรยาทให้เพชร เพราะดูท่าทางเขาฉลาดและความจำดี ถ้าได้คบกับคนดีก็จะพลอยดีด้วย ลุงว่าถ้าครอบครัวของเขาเดือดร้อนอะไร ก็จะช่วยเหลือ ถ้าเขาอยู่นานช่วยทำให้กิจการของลุงก้าวหน้า ลุงก็จะยกที่ดินบางส่วนให้ทำมาหากินไปชั่วลูกชั่วหลาน”

“ลุงของเธอให้เขาทำสัญญาเรื่องการทำงานไหม” มานะ

ถาม

“ให้ทำซิ” วีระตอบ “แล้วลุงก็คอยกำกับเวลา เขาทำงานด้วย จนกว่าจะไวใจได้ นี่เขาเพิ่งมาอยู่ที่ไร่ลุงเมื่อวานนี้เอง ต้องสังเกตดูกันไปนาน ๆ”

“เธอต้องให้เขากินข้าวด้วยไหม” มานะซัก

“เขาหากินเอง ข้าวสารของเขาก็มี เมื่อเย็นวานนี้พ่อ กับแม่ของเพชรไปที่เชิงเขา ฆ่าไก่ป่าตัวหนึ่งและหาหน่อไม้ ได้หอบใหญ่ เพชรก็เอาเบ็ดไปตกปลาที่หนองได้หลายตัว เขาบอกฉันว่าได้ของกินมาก คุ่มค่าเหนื่อย ทำทาง พวกเขามีความสุขมาก เมื่อเช้านี้เขาเอาปลาย่างและแกงไก่ ใส่หน่อไม้มาให้ที่บ้านฉันตั้งเยอะ”

ปิติ มานี ชูใจ สมคิดและดวงแก้ว เดินเข้ามาหาวีระ กับมานะ ปิติตรงเข้ามาต่อว่า “แอบมาเล่นอะไรกันสอง คน ไม่ชวนพวกเราเลย ไหนว่าจะสามัคคีกัน เล่นอะไรก็ เล่นด้วยกัน” มานะตอบว่า “วีระเล่าเรื่องเพชรให้ฉันฟัง” ชูใจทำตาโต ร้องขึ้นอย่างตื่นเต้น และประหลาดใจว่า “โฮโฮ! แหวนเพชรหรือสร้อยเพชร วีระโชคดีจริง เธอได้มรดกจากใครล่ะ แบ่งให้ฉันบ้างซิ” วีระหัวเราะ แล้วเล่าเรื่องเด็กชายเพชรให้เพื่อน ๆ ฟังอีก

ทุกคนต่างมีความคิดเห็นตรงกันว่า ในวันหยุดถ้าไม่มี ธุระอื่น จะนัดกันไปช่วยสอนหนังสือให้เพชร และจะช่วย กันบริจาคเสื้อผ้าให้น้อง ๆ ของเพชรด้วย

วีระพูดว่า “เพชรเล่าให้ฉันฟังว่า เขาเคยหนีพ่อไป ดูนักเรียนเรียนหนังสือ เขาชอบเวลานักเรียนเรียนเลข แล้วพากันท่องสูตรคูณ และอยากเตะฟุตบอลกับนักเรียน พวกนั้น แต่ถ้าพ่อรู้พ่อก็เฆี่ยนเขาทุกที เพราะพ่ออยากให้ เขาช่วยทำงาน”

“เขามาเรียนหนังสือที่โรงเรียนของเราไม่ได้หรือวีระ เขาจะได้เป็นพรรคพวกเดียวกับเรา” มานีถาม

“เพชรอยากมาสมัครเข้าเรียน แต่เขาโตมากแล้ว และต้องช่วยพ่อแม่ทำงาน เพื่อจะได้มีรายได้เพิ่มขึ้น พ่อ

ของเขาพูดว่าถ้ามีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง เขาก็มีความประสงค์
จะให้น้องของเพชรเรียนหนังสือทุกคน เพราะสมัยนี้คน
ไม่เรียนหนังสือสู้คนเรียนหนังสือไม่ได้”

“เธอคิดว่าเขาจะตั้งหลักฐานที่นี่ไหม” สมคิดถาม

“เขาพูดกับลุงว่าที่นี่อุดมสมบูรณ์หากินสะดวก มีที่
กว้างขวางดีและไม่มีภัยอันตรายใด ๆ เขาจะรับจ้างลงทำ
ไร่ไปให้นานที่สุด ดูท่าเขาจะชอบลงมาก ถ้าเป็นเช่นนี้
ฉันรับรองว่าเขาต้องตั้งหลักฐานอยู่ที่นี่แน่”

ดวงแก้วพูดว่า “ดีแล้วฉันจะโฆษณาให้เพื่อน ๆ รู้
และใครมีหนังสือที่ไม่ใช้แล้วก็ให้เขาบริจาคให้เพชรบ้าง”

พอดีเสียงระฆังดังขึ้น ทุกคนจึงพากันไปเข้าห้องเรียน

แบบฝึก

๑. การผันคำที่ขึ้นต้นด้วย ก จ ด ต บ ป อ (เรียกว่าอักษรกลาง) ผัน
ด้วย ' ๒ ๓ ๔

ตัวอย่าง

จำ จำ จำ จำ จำ

ฝึกผัน

กำ ตำ ด่วน ดำม ใต้

ตื่น	ตื่น	ไ้	เบี้ยว	บาง
ปาน	อิง	เอื้อม	กลิ้ง	เกลี้ยง
เกลื่อน	กลา	เกลี่ย	เปลี่ยว	เปลี่ยน

๒. ฝึกอ่านคำที่สะกดในแม่ กม (ม สะกด)

ตาม	ถาม	ย่อม	ด้าม
คุ้ม	เจียม	โถม	เต็ม
ความ	คราม	กลุ่ม	พร้อม
อบรม	อุดม	ขนม	ประชุม
แจ่มใส	เต็มที	นุ่มนิ่ม	ธรรมดา

๓. ฝึกอ่านคำที่ขึ้นต้นด้วย ม

ฆ่า เมียน หม่อง ระฆัง โฆษณา

๔. ฝึกอ่านคำที่สะกดด้วย ค (ออกเสียงเหมือน ก สะกด)

โชค	โรค	ภาค
นาค	พรรค	สมัคร

๕. ฝึกอ่านคำที่มีเสียงอ่านเหมือนกัน แต่เขียนไม่เหมือนกัน
(คำพ้องเสียง)

ข้า	-	ค่า	หว่า	-	ว่า
ล้อม	-	ซ่อม	ไหม้	-	ไม้
ถ้า	-	ท่า	หญ้า	-	ย่า

ผึ้ง - ผึ้ง

ชน - ชนม์

๖. ฝึกอ่าน

ความจำ	กำกับ	จับกลุ่ม
คุ้มกัน	คันเบ็ด	เพชรพลอย
คอยท่า	ถ้ามี	ที่พึ่ง
ตัวผึ้ง	ซึ่งหน้า	น้ำดู

คนดีมีพรรคพวกมากเขาโฆษณาให้คนเชื่อถือนักเรียนท่องสูตรคูณทุกวันเราบริจาคของให้คนที่ได้รับภัยพิบัติ

สุดสาครกับม้านิลมังกร

มานะ มานี ปิติ ชูใจ สมคิดและดวงแก้วนัดกันจะ
ไปบ้านวีระในวันอาทิตย์ตอนสาย ๆ พอได้เวลานัดทุกคน
ก็มาพร้อมกันที่บ้านมานะ ต่างถือเสื้อผ้ามาคนละตัว เพื่อ
จะเอาไปให้เพชรและน้อง ๆ ของเขา มานะรวมเสื้อผ้า
ใส่ลงในถุงเดียวกัน แล้วพากันไปบ้านวีระ

เมื่อไปถึงเห็นวีระกับลุงนั่งอยู่บนแคร่ไม้ไผ่ใต้ต้นขนุน

มีเด็กชายตัวขนาดวีระนั่งอยู่ด้วยคนหนึ่ง เด็ก ๆ พากันพนมมือไหว้ลง ลงก็ทักทายทั่วทุกคน วีระบอกให้เพชรรู้จักกับทุก ๆ คน มานะส่งถุงเสื้อผ้าให้ แล้วบอกว่า “เสื้อผ้าของพวกเรา แบ่งมาให้เธอและน้อง ๆ ใช้” เพชรหน้าบานด้วยความดีใจ รับถุงเสื้อผ้ามากอดไว้ แล้วพูดตามที่วีระสอนไว้ว่า “ขอบใจมาก”

ลงหันไปพูดกับปิติว่า “สุดสาครไม่มีม้านิลมังกรขี่เดินจากบ้านมาถึงที่นี่อาจจะเหนื่อยมากนะ” ปิติไม่เข้าใจที่ลงพูดก็ทำหน้าเหลว “สุดสาครเป็นใครคะ คุณลง” มานีถาม ลงหัวเราะตอบว่า “สุดสาครก็เหมือนปิตินั้นแหละไปไหน ๆ ก็ขี่ม้า ม้าของเขาชื่อม้านิลมังกร”

“เรื่องสุดสาครสนุกมาก อยู่ในหนังสือพระอภัยมณี พวกเธอขอให้คุณลงเล่าให้ฟังสิ” วีระพูด เด็ก ๆ พากันขอร้องให้ลงเล่าเรื่องสุดสาคร เพชรก็นั่งฟังอยู่ด้วย ลงจึงเล่าเรื่องสุดสาคร ดังนี้

สุดสาครเป็นลูกของพระอภัยมณีกับนางเงือก ในหนังสือ บางทีก็เรียกว่านางมัจฉา พ่อแม่ของสุดสาครอาศัยอยู่กับฤๅษีที่เกาะกลางทะเล เมื่อเวลาสุดสาครเกิด พระอภัยมณีไปตามหาน้องชาย สุดสาครจึงอยู่กับแม่และฤๅษี

สุดสาครเป็นเด็กฉลาด กล้าหาญ แข็งแรง โตกว่าอายุและ
ชุกชนมาก คำกลอนที่กล่าวถึงสุดสาครมีว่า

ได้สืบเคื่อนเหมือนได้สักสิบขวบ ภูขาวอวบอ้วนท้วนเป็นนวลจวี
ออกวิ่งเต้นเล่นได้ไกลกู่ เที่ยวไล่ขี้วัวควายสบายใจ
แล้วลงน้ำปล้ำปลาโกลาหล คานสบนปากเปือกเรียกไม้ไหว
สอนให้หลานอ่านเขียนรำเรียนไป แล้วก็ให้วิทยาวชิการ

วันหนึ่ง สุดสาครหนีฤๅษีไปเที่ยวว่ายน้ำทะเลเล่น
สุดสาครพบสัตว์รูปร่างแปลกประหลาด จึงพยายามจับ
แต่ก็จับไม่ได้ จึงมาบอกฤๅษี ฤๅษีรู้ว่าสัตว์นั้นคือม้านิล
มังกร จึงบอกสุดสาครว่า

กินคนผู้ปลาทูเข้าไข่ม้วน มันทำได้หลายเล่ห์ร้ายเขตรแดน
เขี้ยวเป็นเพชรเกล็ดเป็นนิลล้นเป็นปาน ถึงเอาขวานฟันฟาดไม่
ขาดรอน

เจ้าได้มาพาหนะตัวนี้ไว้ จะพ้นภัยภยันตรายสโมสร
ให้ชื่อว่ามานิลมังกร จงดาวรพูนสวัสดิ์แก่นักดา

ฤๅษีบอกวิธีจับม้านิลมังกรให้ สุตสาครจึงจับได้ ฤๅษีรู้ว่าม้านิลมังกรมีฤทธิ์มาก และถึงเวลาแล้วที่สุตสาคร ควรจะได้ติดตามหาพระอภัยมณี ฤๅษีจึงมอบไม้เท้าวิเศษ ให้ แล้วเล่าเรื่องให้สุตสาครฟังว่า พระอภัยมณีพ่อของ สุตสาครนั้นเป็นกษัตริย์ ให้สุตสาครไปตามหาให้พบ สุต- สาครจึงฝากนางเงือกผู้เป็นแม่ไว้กับฤๅษี แล้วลาฤๅษีและ นางเงือกขี่ม้านิลมังกรไปตามหาพระราชนิดา

สุตสาครเดินทางพบภัยอันตรายและภูตผีปีศาจก็ต้อง
 ต่อสู้และชนะเรื่อยมา จนมาพบซีเปลือยเจ้าเล่ห์อยู่บน
 เกาะแห่งหนึ่ง ซีเปลือยบังอาจหลอกให้สุตสาครตกลงไป
 ในเหว แล้วเอาไม้เท้าวิเศษมาบังคับมานิลมังกร ม้านิล
 มังกรกลัวไม้เท้าวิเศษจึงยอมให้ซีเปลือยขี่ไป เมื่อซีเปลือย
 ลงจากหลัง มันก็วิ่งกลับมาตามหาสุตสาครด้วยความรัก
 มันตามกลิ่นและร้องเรียกหาสุตสาครจนพบ ดังคำกลอน
 ว่า

ถึงแห้วห้องปล่องหินไค้กลั่นหนัก แจ้งประจักษ์ว่าเจ้าอยู่ในกุหา
 ชะโงกมองร้องเรียกประสาหม่า ไม่เห็นหน้าเจ้านายวุ่นวายใจ
 แต่หันเหียนเวียนมองแล้วร้องเรียก สุดสำเหนียกมั่งม้าน้ำตาไหล
 เฝ้านั่งดูกุหาด้วยอาลัย ไม่ไปไกลปากปล่องนอนงอน้ำตา

สุดสาครยังไม่ตาย แม้จะถูกหินขรุขระตำเอาหลาย
 แห่ง พอฟื้นขึ้นมาได้ยินเสียงม้านิลมังกรเรียกจึงนึกถึงฤๅษี
 ทันใดนั้นฤๅษีก็ชี้รุ่งปรากฏกายมาให้เห็น ช่วยสุดสาครขึ้น
 มาจากแห้ว แล้วฤๅษีก็สอนสุดสาครว่า

การนี้

แล้วสอนว่าอย่าไว้ใจมนุษย์ มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด
 ถึงเดววัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน
 มนุษย์นี้ที่รักอยู่สองสถาน บิดามารดารักมักเป็นผล
 ที่พึงหนึ่งพึงได้แต่กายตน เกิดเป็นคนคิดเห็นจึงเจรจา
 แม้นใครรักรักมั่งขังขังตอบ ให้รอบคอบคิดอ่านะหลานหนา
 รู้ส่วงใจไม่สู้รู้วิชา รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี

ฤๅษีสั่งให้สุดสาครตามไปเอาไม้เท้าวิเศษกลับมาให้ได้แล้วหายตัวไป สุดสาครจึงที่มานิลมังกรไปตามเอาไม้เท้าจากซีเปลือยจนได้ และติดตามหาพระราชบิดาจนพบ

ลุงพูดว่า “เรื่องสุดสาครตอนโตเป็นผู้ใหญ่มีอีกยาวมาก พวกเจ้าเป็นเด็กรู้เรื่องสุดสาครตอนเป็นเด็กดีกว่า แต่ถ้าใครอยากอ่านเรื่องสุดสาครให้รู้เรื่องจนจบ ลุงก็มีหนังสือให้ขอยืมอ่าน”

“ที่ห้องสมุดโรงเรียนมีหนังสือหลายเล่ม คงจะมีเรื่องสุดสาคร ถ้ามีพวกเราจะไม่รบกวนคุณลุง จะขอยืมหนังสือห้องสมุดอ่านนะครับ” มานะพูด

“ดีมาก รู้จักขอยืมหนังสือห้องสมุดอ่าน” ลุงพูด “พวกหลานจะมาสอนหนังสือให้เพชรไช้ไหม ฟังเรื่องสุดสาครจบแล้ว ก็ลงมือสอนกันเสียที เจ้าเพชรตั้งใจเรียนนะเดี๋ยวคุณครูทั้งหลายจะเมียนเอา ลุงไม่รู้ด้วย”

แบบฝึก

๑. ฝึกผันเทียบเสียงอักษรกลางกับอักษรต่ำ

ตัวอย่าง

อ้าย - ว้าย

อักษรกลาง อาย อ้าย อ้าย อ้าย อ้าย

อักษรต่ำ วาย ว้าย ว้าย

ตัน - พัน ปาน - ราน แจ้ง - แล้ง

บ่น - คน เต็น - เซ่น ได้ - ไม้

ต่ำ - ร้า กิ่ง - มิ่ง ปล้า - ล้า

เจ้า - เท้า ปล่อง - นอง อ้วน - ท้วน

๒. ฝึกอ่านคำที่มี ร สะกด (จะอ่านเป็นเสียง ออ มี น สะกด)

ตัวอย่าง

ละคร อ่านว่า ละ-คอน

เกสร นคร ถาวร

มังกร ละคร ให้พร

อากร จราจร สโมสร

๓. คำที่สะกดด้วย จ อ่านออกเสียงเหมือน ด สะกด (แม่กด)

ฝึกอ่าน

กิจ ตรวจ เก่งกาจ มัจฉา ปิตาจ
 พุดเท็จ รังเก็จ สำเร็จ อำนาจ เจริญงาน

๔. ฝึกอ่าน

เดือนอ้าย หายตัว เวียนหัว
 มัวบ่น พันผิด คิดอ่าน
 สถานที่ ภูตผี ปิตาจ
 ฟาดฟัน พันผ้า อาลัย
 ไม่คด ลดเลี้ยว เขี้ยววู
 คูหา พาหนะ ชะโงก
 ทำวุ่นวาย หายตัวไป ไม่ตื่นเต้น
 เป็นเกลียดแข่ง แจ้งข่าวล่า พระดาบส
 ทางคดเคี้ยว เลี้ยวลดยิง มิ่งขวัญไทย
 ให้ไม้เท้า เจ้านายดี มีน้ำใจ

พระมหากษัตริย์เป็นมิ่งขวัญของชาวไทย
 ปิติร่าเริงให้น้ำตานองหน้าเพราะเจ้าแก่ตาย
 พระดาบสเข้าไปในกุฏิเพื่อหยิบไม้เท้าวิเศษมาให้
 หลานชาย

บทที่ ๕

คนมีประโยชน์

เพชรมาเรียนหนังสือกับวีระทุกคืน แต่บางครั้งก็
เป็นคนสอนให้ เขามีกิริยาร่าเริงเบิกบานเสมอขณะเรียน
หนังสือ คำลงวีระจุดตะเกียงนั่งอ่านหนังสือหรือทำการบ้าน
รออยู่ที่หน้ามุข พอเพชรมาถึง วีระก็ให้เพชรอ่านหนังสือ
บางทีเพชรจะถามถึงคำ หรือข้อความที่เขาอยากเขียนได้
วีระก็บอกให้เขาเขียน เพชรขยันและตั้งใจเรียนจนสามารถ
อ่านเขียนได้มากแล้ว ลงชมว่าเขาสมมติจดจำอะไรได้
รวดเร็วและแม่นยำ คืนหนึ่งเพชรถามวีระว่า “นาก
เขียนอย่างไร ฉันเขียนนาได้ น-า นา จะเอาตัวอะไรใส่
ลงไป จึงจะอ่านว่า นาก”

“ตัว ค ชี น-า-ค นาค” วีระตอบ เพชรเขียนคำลงในสมุดพลางพูดว่า “วันนี้ฉันพบนากตัวหนึ่งกำลังคาบกิ่งไม้สร้างบ้านอยู่ที่ลำธาร ฉันเลยอยากเขียนคำว่า นาก ได้”
วีระหัวเราะ “ถ้าเช่นนั้น ไม่ใช่ตัว ค สะกดหรอก ต้อง
เป็นตัว ก สะกด น-า-ก นาก นากกินปลา ฉันบอกเธอ

ว่า ค สะกต น-า-ค นาคตัวนั้น หมายถึงพญานาค” เพชร
 ทำหน้าสงสัย “อ้อ นาคที่เขาเขียนเป็นรูปงูใหญ่มีหงอนไซ้
 ไหม ออกเสียงเหมือนกันกับนากกินปลา แต่ตัวสะกตไม่
 เหมือนกัน แหม นี่ถ้าเขียนสะกตผิดละก็เป็นคนละตัวไป
 เลย” ว่าแล้วก็หัวเราะพลางก็ลงเขียนคำทั้งสองคำลงใน
 สมุด

“ใครนะเก่งจัง คิดตัวหนังสือขึ้นมาให้คนเขียนจนรู้
 เรื่องกันได้” เพชรถามขึ้น

“พระมหากษัตริย์ไทยของเราพระองค์หนึ่งเป็นผู้คิด
 ขึ้น” วีระตอบ

เพชรนิกทบทวนความจำแล้วพูดว่า “วันก่อน เธอ
บอกว่า พระมหากษัตริย์มีคุณต่อบ้านเมือง เพราะต่อสู้
ข้าศึกที่มารุกรานเพื่อรักษาเอกราช คราวนี้พระมหากษัตริย์
เป็นผู้คิดตัวหนังสือให้คนได้อ่านเขียนกัน พระมหากษัตริย์
ของเรานี้ทำคุณประโยชน์ต่อคนไทยและเมืองไทยมาก
เหลือเกิน”

“เธอจำแม่นดีนะเพชร คนไทยแต่โบราณไม่ว่าพระ
มหากษัตริย์หรือประชาชน ต่างได้ช่วยกันรักษาเอกราช
ของชาติไทยให้ยืนยงอยู่ได้ อย่างเช่น สมเด็จพระนเรศวร
และชาวบ้านบางระจันที่ฉันทะเคาะให้ฟัง”

“พระมหากษัตริย์พระองค์ไหนล่ะ ที่คิดตัวหนังสือไทยขึ้นมา” เพชรถาม

“พ่อขุนรามคำแหง ท่านประดิษฐ์ตัวอักษรไทยขึ้นเป็นครั้งแรก” วีระตอบ

“พระมหากษัตริย์องค์ปัจจุบันนี้รัชกาลที่เก้า พ่อขุนรามคำแหงเป็นรัชกาลที่เท่าไร” เพชรซัก

“พระมหากษัตริย์องค์ปัจจุบันเป็นรัชกาลที่เก้า ของกรุงรัตนโกสินทร์ แต่พ่อขุนรามคำแหง เป็นพระมหากษัตริย์องค์ที่สามสมัยกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี ราชธานีแปลว่า เมืองหลวง เมืองสำคัญ ท่านประดิษฐ์อักษรไทยเป็นเวลาหลายร้อยปีมาแล้ว” วีระชี้แจง ครั้นเห็นเพชรสนใจฟัง เขาจึงอธิบายต่อไป “ในรัชกาลนี้มีการติดต่อเป็นไมตรีกับต่างประเทศ เรื่องการค้ากับต่างประเทศก็เจริญรุ่งเรืองมาก” เพชรถามแทรกขึ้นว่า “การค้าแปลว่าพาณิชย์ใช่ไหม เพราะฉันจำชื่อร้านขายของในตลาดที่บ้านเดิมของฉันได้ว่าลงท้ายด้วยคำว่าพาณิชย์ทั้งนั้น” วีระยิ้ม “ถูกแล้ว พณิชย์แปลว่าการค้าขาย เธอช่างสังเกตดีนะ แต่เนะเพชร ถ้าคนอื่นกำลังพูดอยู่แล้วเธอจะพูดแทรกขึ้นมาต้องขอโทษก่อนนะ”

เพชรยิ้มเก้อ ๆ “ขอโทษ ฉันจะจำไว้ วีระพูดต่อไป
เถอะ ฉันอยากฟัง”

วีระจึงพูดต่อ “คนไทยรู้จักทำภาชนะเครื่องปั้นดิน
เผาชนิดหนึ่งใช้เป็นครั้งแรก นับว่าพ่อขุนรามคำแหงเป็น
นักปราชญ์ นำความเจริญมาสู่เมืองไทยมาก บ้านเมืองก็
อุดมสมบูรณ์และท่านยังปกครองพลเมืองของท่านให้ร่มเย็น
เป็นสุข โดยเอากระดิ่งไปแขวนไว้ที่หน้าประตูวัง ใคร
มีทุกข์เดือดร้อนก็ไปสั่นกระดิ่ง ท่านก็พาคณะข้าราชการมา
ตัดสินคดีหรือมาช่วยให้หายเดือดร้อน คุณครูเคยเล่าว่า

แม้ปัจจุบันนี้ วิธีการบางอย่างยังปรับปรุงจากสมัยสุโขทัยมาใช้ได้”

“ฉันอยากเก่ง อยากทำประโยชน์ให้บ้านเมืองจัง แต่ฉันคงไม่มีโอกาสที่จะทำอย่างนั้นได้” เพชรพูด

“ทำไมจะไม่มีโอกาสล่ะ” วีระถาม

เพชรก้มหน้าถอนใจ “วีระก็รู้ว่าฉันยากจนซ้ำใจง่ เพราะไม่ได้เรียนหนังสือ”

“เธออย่าเพิ่งท้อแท้ซีเพชร ลองเคยพูดว่าชีวิตคนเราไม่มีอะไรแน่นอน วันนี้ยากจน วันหน้าอาจเป็นเศรษฐี ถ้าเราขยัน อดทน และตั้งใจจริง” วีระพูด

“ดีจริง ฉันจะจำไว้ ถ้าฉันเก่งและเป็นเศรษฐีเมื่อไร ฉันจะทำประโยชน์ให้แก่บ้านเมือง” เพชรพูดอย่างหนักแน่น

“เธอเข้าใจผิดเสียแล้วเพชร เธอมีโอกาสทำประโยชน์ให้บ้านเมืองอยู่ตลอดเวลา การที่เธอขยันเป็นคนดี ช่วยตัวเองได้ ไม่เป็นภาระของใคร ไม่เป็นโจรผู้ร้ายทำให้คนทุกข์ร้อน รัฐบาลไม่ต้องเพิ่มงบประมาณจ้างตำรวจมาดูแลกวาดขัน และคอยปราบปราม หรือถ้าเห็นใครคิดร้ายต่อบ้านเมืองก็บอกให้เจ้าหน้าที่รู้ อย่างนี้ล้วนทำประโยชน์แก่บ้านเมืองทั้งสิ้น” วีระชี้แจง

เพชรยิ้มชอบใจ “ถ้าเช่นนั้นฉันก็มีโอกาสทำประโยชน์
อยู่ตลอดเวลา ไม่ต้องรอให้เป็นเศรษฐีก็ได้”

“ถูกต้อง” วีระตอบ

“ครอบครัวของเธอรู้จักประหยัด ไม่ซำฮ้านะก็ดีขึ้น
ฉันทยอยล่วงหน้าไว้ก็ได้ คุณครูเขียนไว้ให้พวกฉันอ่านเสมอ
ว่า

หาได้ใช้ประหยัด	รู้จักสิ่งฟุ่มเฟือย
ตั้งใจหาได้เรื่อย	รู้จักจ่ายให้พอดี
ไม่ซำฮ้ามีเงินใช้	ทานานไปเป็นเศรษฐี
บ้านเมืองงามทุกขมี	ได้อาศัยไทยช่วยไทย
ถ้าบ้านเมืองพินาศ	เราทั้งชาติอยู่ได้โดน
หวังดำรงไทยเป็นไทย	จงประหยัดทั่วกันเอย”

(เพชรนั่งฟังตาไม่กะพริบ พอวีระพูดจบเขาก็ร้องขึ้น
อย่างร่าเริงว่า “วิเศษจริง! ทำอย่างไรฉันจึงจะอ่านและ
เขียนข้อความที่วีระพูดมาทั้งหมดได้นะ”

วีระยิ้ม “ฉันจะจัดให้ เธอพยายามอ่านและเขียน
ไม่ช้าเธอก็ทำได้”

แบบฝึก

๑. ฝึกผันคำที่ขึ้นต้นด้วยอักษรต่ำ (จะผันด้วย ' '')
- ตัวอย่าง

	ทอ	ท่อ	ท้อ	
โง่	เง่า	ท้อ	แท้	ทาย
ฟุ่ม	เฟื่อย	แม่น	ย่า	ยีน
ร่า	ราน	ร้อง	ล่วง	เครื่อง

๒. ฝึกอ่านคำที่สะกดด้วย ข (ออกเสียงเหมือน ค สะกด) แม่กด

พืช	พาณิชย์	ราชการ
ราช	เอกราช	ภาชนะ
ปราชญ์	ราชธานี	รัชกาล
บวช	โคราช	ฤทธิ์เดช

๓. อ่านคำที่ใช้ — (ทัณฑฆาต อ่านว่า ทัน - ทะ - คาค) ตัวที่ใช้ไม่ ทัณฑฆาต (-) เรียกว่า ตัวการ์นต์ ไม่ต้องอ่านออกเสียง

ตัวอย่าง

การ์นต์ อ่านว่า กา-รัน (ตัว ค มี - จึงไม่ออกเสียง)

ฝึกอ่าน

ทุกข์	สวรรค์	ประสงค์	พระสงฆ์
ปราชญ์	ประดิษฐ์	สหกรณ์	การันต์
กุมภาพันธ์	ฤทธิ์	ประโยชน์	พิมพ์
พระชนม์	เถวาลัย	พาณิชย์	ศุภร์
ฤกษ์	ประจักษ์	เล่ห์	เคราะห์

๔. ฝึกอ่าน คำที่มีเสียงอ่านเหมือนกัน แต่เขียนไม่เหมือนกัน (คำพ้องเสียง)

คำ - ฆ่า	รด - รถ
กำ - กรรม	พัก - พรรค
โชก - โชค	สัก - ศักดิ์
นาก - นาค	ท่า - ธรรม
ทูน - ทูล	สุข - สุข - ศุภร์
เขี้ยว - เคี้ยว	บาด - บาท - บาตร
กำมือ - มีกรรม	
เปือกโชก - โชคดี	
ทูนไว้ - กราบทูล	

๕. ฝึกอ่าน

แน่นอน หงอนไก่ ไมตรี

เศรษฐี	สี่ร้อย	คอยแก้
จงประหยัด	ขจัดข้าศึก	นึกท้อแท้
แปลอักษร	ถอนใจใหญ่	ไม่แทรกแซง
แต่งตัวเก๋	เจอโจรร้าย	ให้ปราบปราม
ตามรุกราน	งานปกครอง	ต้องแม่นยำ
ดำรงอยู่	ครูกวัดขัน	ช่วยปั้นดิน
ตัดสินใจ	ใช้ภาชนะ	งานประดิษฐ์
คิดล่วงหน้า	ภาชนะ	ปรับปรุงตน
พลเมืองดี	มีเอกราช	ชาติยืนยง

กรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงของประเทศไทย
 คณะครูและนักเรียนช่วยกันปรับปรุงโรงเรียน
 เขาโชคดีที่ได้รับเลือกให้ไปเรียนต่อต่างประเทศ
 เขาเห็นนกคาบปลาว่ายน้ำไปตามลำธารอย่าง
รวดเร็ว

บทที่ ๑๐

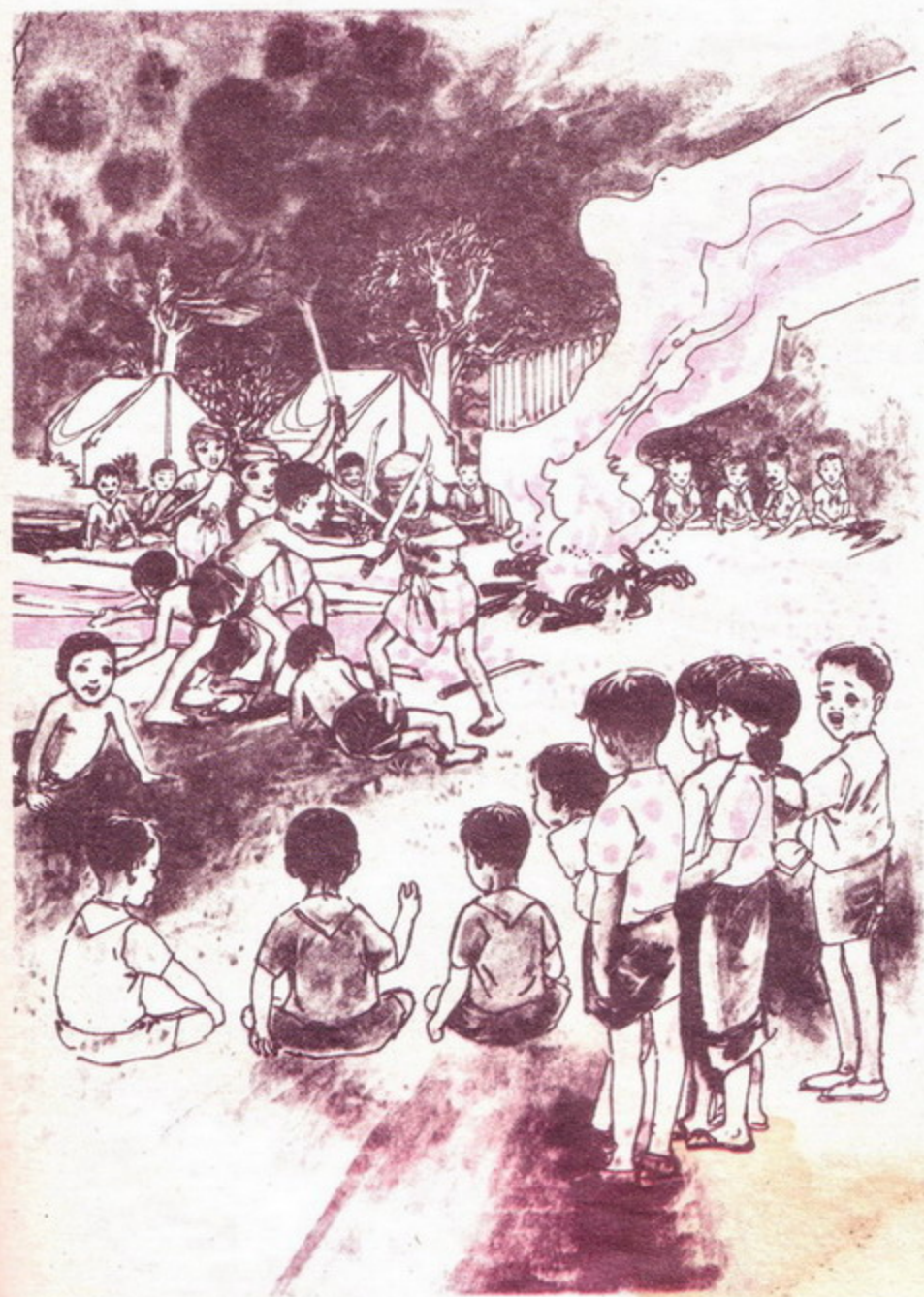
ลูกเสือสำรองวีระ

วันเสาร์และวันอาทิตย์ ทางโรงเรียนจัดให้ลูกเสือมีกิจกรรมต่าง ๆ ลูกเสือสามัญให้เดินทางไกลและอยู่ค่ายพักแรมที่ตำบลใกล้เคียง ๆ ซึ่งห่างจากโรงเรียนไปทางทิศใต้ประมาณแปดกิโลเมตร ครูแบ่งลูกเสือสามัญเป็นหมู่ ๆ มีชื่อและธงประจำทุกหมู่ ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อสัตว์ เช่น หมูนกอินทรีก็มีธงเป็นรูปนกอินทรี เวลาเดินทางลูกเสือจะเดินเป็นหมู่ ทุกคนสะพายกระติกน้ำและย่ามใส่

ของใช้ส่วนตัว ลูกเสือมีไม้พลองประจำตัวทุกคนและเวลาเดินทางไกลต้องถือไปด้วย ครูผู้ควบคุมคอยกำชับให้เดินอย่างระมัดระวัง เพราะถ้าต้นไม้มีพิษถูกร่างกาย จะทำให้ผิวหนังเป็นตุ่มใหญ่ ๆ มีสีแดง ๆ หรือเป็นผื่นหนา ๆ มีอาการคันมาก ต้องใช้ขี้ผึ้งยาทาจึงจะหาย เมื่อไปถึงที่หมายแล้ว ลูกเสือสามัญต้องสร้างค่ายเป็นที่พักชั่วคราว และปฏิบัติกิจกรรมหลายอย่าง เช่น การสะกดรอย โดยครูแจกเข็มทิศซึ่งมีแม่เหล็กเล็ก ๆ ชี้ทิศทางให้และแจกแผนที่เพื่อให้เดินสะกดรอยตามเครื่องหมายที่ครูทำไว้ นอกจากนั้นก็มีการแข่งขันทำกิจกรรมของหมู่ต่าง ๆ ซึ่งครูเป็นผู้กำหนดกติกา และคอยให้คะแนนเวลาแข่งขัน ตกกลางคืนก็มีการชุมนุมรอบกองไฟ เช้าวันอาทิตย์จึงเดินทางกลับ

ส่วนลูกเสือสำรอง ครูแบ่งเป็นหมู่ ๆ แต่ละหมู่มีผ้าสีติดที่แขนเสื้อ ครูไม่ให้ลูกเสือสำรองไปเดินทางไกลเพราะยังเล็กอยู่ ให้ปฏิบัติกิจกรรมของลูกเสือและค้างคืนอยู่ที่โรงเรียน พวกลูกเสือสำรองหลายคนอยากไปเดินทางไกล เพราะคิดว่าอาจจะได้รับความตื่นเต้นและสนุกสนานจากการผจญภัยฝ่าอันตรายเล็ก ๆ น้อย ๆ บ้าง วีระ มานะ และปติอยู่หมู่สีแดงด้วยกัน วีระได้รับคัดเลือกเป็นนายหมู่

ครูพาลูกเสือตายหญาที่บนเนิน ใกล้ต้นสนด้านหลังของ
โรงเรียนออกให้เตียน เพื่อให้เป็นลานกลางแจ้งสำหรับ
ปฏิบัติกิจกรรมและการชุมนุมรอบกองไฟในตอนกลางคืน

พวกลูกเสือสำรองมีกิจกรรมสนุกสนานหลายอย่าง
ปิติชอบตอนที่ช่วยกันทำกับข้าว ครูสอนให้พวกเขาทำกับ
ข้าวง่าย ๆ เช่น ปิ้งปลา ต้มไข่ และไข่ตุ๋น ถึงกลางคืนครู
ก่อไฟกองใหญ่ที่ลานกลางแจ้งเพื่อให้พวกลูกเสือชุมนุม
รอบกองไฟ ครูกำชับให้แสดงสดฝีมือ เพราะมีแขกมา
คอยชมอยู่คับคั่ง มานี้ก็มาดากับพ่อแม่ ย่าพาชูใจมาด้วย ลง
กับเพชรก็มา พี่ ๆ ของปิติมากับยายทำให้ปิติและเพื่อน ๆ
ตื่นเต้นมาก หมูสี่แดงเล่นเรื่องศึกบางระจัน เขาช่วยกัน
จัดฉากสวยเป็นพิเศษ คนดูพากันชอบใจและปรบมือให้
ขณะนั้นลูกเสือคนหนึ่งล้มลงดินไปมาแล้วร้องว่า ฐกั๊ด! ฐกั๊ด!
คนอื่น ๆ ตกใจเพราะไม่รู้สาเหตุจึงลุกฮือและวิ่งหนี ปิติ
แผ่นออกไปยืนดูอยู่ไกล ๆ วีระกล้าหาญและสติดีมาก เขา
เข้าไปดูที่ข้อเท้าลูกเสือคนนั้น เห็นมีเลือดออกชิบ ๆ แต่
ไม่เห็นแผลถนัดเพราะไฟไม่สว่าง เขาเอปากดูดเลือดบัววัน
ทิ้งแล้วเอาผ้าพันคอรัดเหนือแผล ครูกับหมอจากโรงพยาบาล
ประจำอำเภอวิ่งมา ถือไฟฉายส่องดูเห็นตะขาบตัวใหญ่

อยู่ตรงนั้น หมอตรวจดูแผลแล้วบอกว่าตะขาบกัด ไม่ใช่ไขว้
และอุ้มลูกเสือคนนั้นไปใส่ยา ใคร ๆ ก็นิยมยกย่องวีระว่า
กล้าหาญและเสียสละสมกับที่เป็นนายหมู่ เมื่อเหตุการณ์
สงบลง ครูก็ให้แสดงต่อไป

แบบฝึก

๑. คำที่ขึ้นต้นด้วยอักษรสูง และคำที่มี ห นำ จะผันด้วย ' '

ตัวอย่าง

ฝ่า	ฝ่า	ฝ่า
หนอ	หน่อ	หน่อ
ฝึกฝน		
ขัน	ข้อ	แข่ง
ขี้	ผืน	ผึ่ง
แผ่น	ส่วน	หมอ
หน่อ	หมู่	แหล่ง

๒. ฝึกอ่านคำที่สะกดด้วย แม่กด (จ ตร ตุ ศ ษ สะกด ออกเสียง
เหมือน ด สะกด)

รัด	เลือด	สุด
กิจ	มัจฉา	ปิศาจ

เมตร	บาตร	สาเหตุ
ทิศ	พินาศ	ประเทศ
พิเศษ	เศรษฐกิจ	โฆษณา

๓. คำที่ใช้เครื่องหมาย ๆ (ไม้ยมก อ่านว่า ไม้-ยะ-มก ออกเสียง ยะ กึ่งเสียง)

ตัวอย่าง

ต่าง ๆ อ่านว่า ต่าง-ต่าง

ฝึกอ่าน

ไกล ๆ	ใคร ๆ	ซิบ ๆ
แดง ๆ	ต่าง ๆ	ที่ ๆ
เพื่อน ๆ	เล็ก ๆ	หนา ๆ
หมู่ ๆ	ใหญ่ ๆ	อี ๆ

๔. ฝึกอ่าน

สองส่วน	บัวทั้ง	ปิ้งปลา
ฝ่ามือ	ถ้อย่าม	สามหมู่
แขกคับคั่ง	ฟังกติกา	หาคะแนน
แขนเป็นผืน	ยืนบนเนิน	เดินทางไกล
ได้ต้นสน	คนเป็นหมู่	ดูเครื่องหมาย
ช่วยตายหญ้า	ทาผิวหนัง	รังนกอินทรี

ที่กลางแจ้ง เริ่มแข่งขัน ผ่าพันคอ
 ขอเข็มทิศ คิดกิจกรรม ค่ายกย่อง
 สำรองไว้ ให้พิเศษ สาเหตุใหญ่

ลูกเสือสามัญนิยมไปตั้งค่ายพักค้างคืนที่ไกล ๆ
 หนามเกี่ยวข้อเท้าฉันจนเลือดออกซิบ ๆ
 พวกเราสะกดรอยไปทางทิศใต้
นายหมู่คัดเลือกให้ฉันเป็นผู้แสดงรอบกองไฟ

คำประพันธ์ในหนังสือเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ เล่ม ๑

๑. บทที่ ๓ บทกล่อม ของเก่า
๒. บทที่ ๕ จากเรื่องโสนน้อยเรือนงาม
๓. บทที่ ๘ จากเรื่องพระอภัยมณี ของสุนทรภู่
๔. บทที่ ๙ จากคำประพันธ์ของ รัชนี้ ศรีไพรวรรณ

ประมวลคำใหม่

บทที่ ๑ - ๑๐

กก	คันไม้ขึ้นอยู่ในที่ชุ่มแฉะ มีหลายชนิด
กติกา (กะ-ติ-กา)	ใช้สานเสื่อ
กัม	ข้อคกกลง ข้อบังคับ
กรวด	โค้งตัวลง ให้ศีรษะต่ำลงมาข้างหน้า
กรอก	ก้อนหินเล็ก ๆ ใหญ่กว่าเม็ดทราย
กระจาด	เทของลงในช่องแคบ ๆ
กระจาย	เครื่องใช้สานค้ำยไม้ไผ่ รูปร่างเตี้ย ๆ ปาก
กระฉับกระฉง	กว้าง ก้นเล็กแคบ ใช้ใส่ของ
กระโซก	แตกออกจากกันไปในที่ต่าง ๆ
กระด้าง	รวกเร็ว ร่วงไว
กระดิ่ง	ทำเสียงคังให้ตกใจ
กระเด็น	ไม่อ่อน
กระตัก	ระฆังเล็ก ๆ ใช้ทำเสียงสัญญาณ
กระท่อม	เคลื่อนที่ไปโดยเร็วเพราะกระทบสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
กระทั่ง	ภาชนะอย่างหนึ่งสำหรับใส่น้ำ
กระแทก	บ้านเล็ก ๆ ทำพอยู่ได้
กระบุง	ถึง จก
กระหน่ำ	กระทบโดยแรง ใช้คู่กับคำ กระทบ
	ภาชนะสาน ทึบ รูปกลม สูง ก้นเป็นสี่เหลี่ยม
	ซ้ำ ๆ ลงไป

กรุง	เมืองหลวง เมืองใหญ่ แต่ก่อนหมายถึงประเทศ ก็ได้
กรุณา (กะ-รุ-นา)	ความสงสาร เอาใจช่วยเหลือเมื่อเห็นคนอื่นมีความทุกข์
กล่อม	ขับ ร้อง เพื่อให้เพลิกเพลินหรือหลับ
กลางแจ้ง	นอกรรมไม่ซำคยา
กลิ้ง	หมุนไปตามพื้น
กวดขัน	เอาจริงเอาจ้ง
กว้างขวาง	แผ่ออกไปมาก
ก่อไฟ	ทำให้ไฟติด
กะโผลกกะเผลก	เดินไม่ถนัดเพราะขาเจ็บ
กะพริบ	ปิดและเปิดหน้าตาโดยเร็ว
กะรุ่งกะริ่ง	ซำคออกเป็นชั้นเล็กชั้นน้อย
กั้ววล (กั้ว-วน)	ห้วงโย
กั้น	ขวางไว้
การค้า	การซื้อขาย
กำกับ	ดูแล ควบคุม
กำจัด	ขับไล่
กำซั้บ	สั่งให้แน
ก้านัน	ผู้ปกครองคนในตำบล
กิจการ (กิก-จะ-กาน)	การงานที่ทำ
กิจกรรม (กิก-จะ-กำ)	สิ่งที่ทำ
กิโลเมตร (กิ-โล-เมก)	ชื่อมาตราวัดเท่ากับพันเมตร อักษรย่อว่า กม.
กัญี (ก-กั)	ที่อยู่ของนักบวช
กุตล (ก-ตล)	สิ่งที่ดี

เกล็ด

েলা

เกลี้ยง

เกลือกกลั้ว

เกลื่อนกลาด

เกวียน

เกษตร (กะ-เสก)

เกสร (เก-สอน)

เก้อ

แก

แก้ไข

แกว่งไปแกว่งมา

โก่ง

โกรธ (โกรค)

โกลาหล (โก-ลา-หล)

ใกล้เกลี่ย

ขจัด (ชะ-จัก)

ขณะ (ชะ-หนะ)

ขนาด (ชะ-หนาค)

ขบวน (ชะ-บวน)

ขย่ม (ชะ-หย่ม)

ขยับ (ชะ-หยับ)

ส่วนที่ซ้อนกันเป็นแผ่น ๆ

ทำให้เรียบ ไม่ขรุขระ

ไม่มีคิคอยู่ หมก

กลุก

มากมาย กระจ่าย

พาหนะชนิดหนึ่ง มีสองล้อ ใช้ควายหรือ
วัวลาก

ที่กิน ทุ่ง นา ไร่

ส่วนในของคอกไม้ เป็นเส้น ๆ

อาย

คำไม่สุภาพ เรียกแทนตัวผู้อื่น

ทำส่วนที่เสียให้ดียิ่งขึ้น

ในที่นี้หมายความว่า ทำอะไรไม่สำเร็จ

โค้ง

ไม่พอใจ

ไม่สงบ

ทำให้กึกก้อง

ขับไล่ ทำให้หมกไป

ครู่ ครั้ง กราว

ความใหญ่เล็กของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

หมู่ พวก

ก่น้ำหนักตัวลง ปล่อยขึ้น แล้วตกลงอีก

ทำอย่างนี้สลับกันไป

เลื่อนไป

ขยาย (ชะ-หยาย)	ทำให้กว้างใหญ่
ขยำ (ชะ-หย่า)	คลุก บีบซ้ำ ๆ
ขรุขระ	ไม่เรียบ
ขวบ	อายุที่ผ่านไปปีหนึ่ง ๆ
ขวกไขว่	สืบสน
ขวาง	กีดกัน
ขว้าง	ปา
ขวาน	เครื่องมือทำควยเหล็ก มีคม มีค้ำม ไข้คัก ฟัน ถาก ฝ่าไม้
ขวิด	กิริยาของหมูหรือสัตว์ที่มีเขา ไข้เขาหรือ เขี้ยวทำร้าย ชน
ข้อเท้า	ส่วนที่ปลายขาและเท้าต่อกัน
ขะมักเขม้น (ชะ-มัก-ชะ-เม่น)	ตั้งใจทำ รีบทำ
ขัดใจ	ทำไม่ถูกใจ
ข้า	คำแทนตัวผู้พูด
ข้าทาส (ข้า-ทาค)	คนรับใช้
ข้าศึก	ผู้มารุกราน
ขี้ผึ้ง	รังผึ้งที่เอามาหลอม ไข้ทำสิ่งต่าง ๆ
เขต (เชก)	แดน
เข็มทิศ (เข็ม-ทิก)	ชื่อเครื่องชี้บอกทิศ มีเข็มเป็นแม่เหล็ก ไข้ไป ทางทิศเหนือเสมอ
เขย่า (ชะ-เหย่า)	ทำให้สั่น

เขี้ยว

แขก

แข่งขัน

ไข่ตุ๋น

กณะ (กะ-นะ)

กด

กดี (กะ-กี)

กนงาน

คนแปลกหน้า

กบ

ครอบครอง

กรัน

กราด

กราว

กริ่ง

กลั๊ย

กลั่ง

กล้า

คว่ำ

กวาน

ความคิดเห็น

ความจำ

ความประสงค์ (ความ-
ประ-สง)ฟันแหลมคมสี่ซี่ อยู่ข้างบนสองซี่ ข้างล่าง
สองซี่ ใช้นึกเนื้อและอาหาร

ผู้มาหา

สู้เพื่อเอาชนะกัน

อาหารทำด้วยไข่ สุกด้วยไอน้ำ

หมู่ พวก

ไม่ตรง

เรื่องที่ฟ้องกันตามกฎหมาย

คนรับจ้างทำงาน

คนที่ไม่รู้จัก

ไปมาหาสู่ รักใคร่กัน

ดูแล รักษา เป็นเจ้าของ

เมื่อ

เครื่องมือใช้ลากเศษหญ้า เป็นซี่ มีค้ำมือ

ครึ่ง หน

หนึ่งในสองส่วน

พ้นไป

ไม่มีสติ ไม่รู้สึกตัว

ผิดคำ

หยิบเอาไปอย่างรวดเร็ว

กิริยาที่เอามือหาสิ่งของ

สิ่งที่คิดได้

รู้จักโดยไม่ลืม

ความต้องการ ความอยากได้

ลอก	ที่ขังสัตว์ เล้า
ลอยท่า	รอ
กะนอง	ไม่สุภาพ
กะแนน	สิ่งที่ใช้ในการนับ
คัดค้าน	ค้าน พูกห้าม ไม่เห็นด้วย
คัดเลือก	เลือกเอาที่ดีไว้
กับกั้ว	มาก
ก้าง	ยังไม่จบ ยังไม่เสร็จ
ก้างกิ้น	อยู่ตลอดคืน
กาน	ไม้สำหรับหาบสิ่งของต่าง ๆ
คาบ	เอาปากจับสิ่งของไว้
กาย	ปล่อยของให้หลุดออกจากปาก
ก้าย	ที่พับ
ท่ากลอน	ข้อความที่แต่งอย่างคล้องจองกัน
กิดอ่าน	คิดหาทางแก้ไข
กึก	มากขึ้น แรงขึ้น
คุณค่า (คุณ-ค่า)	ราคา ประโยชน์ของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
กุ้น	เคย สนทน
กุ่ม	พอ
กุน (กุน)	นับเพิ่มขึ้นครั้งละเท่า ๆ กัน
กูหา	ถ้า ที่อยู่
เกรา	ชนที่ขึ้นตามแก้มและคาง
เกราะห้ (เกราะ)	สิ่งที่เกิดขึ้น อาจดีหรือร้ายก็ได้
เครื่องปั้นดินเผา	เครื่องใช้ที่ทำด้วยดิน แล้วนำมาเผาจนแข็ง
เครื่องมือ	สิ่งของสำหรับใช้ในการงาน

เครื่องหมาย

เคียง

แค่

แค่

ฆ่า

เขี่ยน

โชนา (โคก-สะ-นา)

งประมาณ (งบ-ประ-มาน)

โง่ง

จอม

จับจ่าย

จันรรจา (จ่านัน-จา)

จิตใจ (จิก-ใจ)

เจตนา (เจก-ตะ-นา)

เจรจา (เจ-ระ-จา)

เจ้านาย

เจ้าหญิง

เจ้าหน้าที่

โจร (โจน)

ฉลอง (ละ-หลอง)

ฉวัดเฉวียน (ฉะ-หวัค-

ฉะ-เหวียน)

ฉะนั้น

ฉาก

สิ่งที่ทำขึ้นเพื่อแทนสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ใกล้กัน

เพียง ใกล้

ที่สำหรับนั่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยม พื้นไม้เป็นซี่ ๆ

ทำให้ตาย

ก็ช่วยไม่เป็นการลงโทษ

บอกให้รู้ทั่วกัน

จำนวนเงินที่ค้างไว้ใช้จ่าย

ไม่ฉลาด

ยอก

ใช้จ่าย

พูด

ความรู้สึกทางใจ

ความตั้งใจ ความมุ่งหมาย

พูดกัน

นาย เจ้าของ

เจ้านายผู้หญิง

ผู้มีหน้าที่

ผู้ร้าย

การทำบุญแสดงความยินดี

วนเวียนไปโดยเร็ว

อย่างนั้น

สิ่งที่ใช้กัน

เจียบ

มาก นัก

เจื่อน

หัน

ไฉน (ฉะ-ไชน)

อย่างไร ทำไม

ชุ่ม (ชะ-ฉุ่ม)

เป็นสี่เขี้ยวทั่วไปหมก

ชะโงก

ยื่นหน้าออกไปดู

ชัง

ไม่ชอบ เกลียก

ชั่วคราว

ไม่นาน

ชั่วลูกชั่วหลาน

ตลอดถึงลูกถึงหลาน

ชาวเมือง

คนที่อยู่ในเมือง

ชาวสวน

คนที่มีอาชีพทางทำสวน

ชำนาน (ชา-นาน)

รู้ ว่องไว รวดเร็ว

ชี

นักบวช ชีปะขาว คือนักบวชนุ่งขาว

ชีเปลือย คือนักบวชไม่นุ่งผ้า

ปะรอยผ้าให้เป็นเนื้อเดียวกัน

กิจกรรมรอบกองไฟ

เปียก สกชื้น

กินเขา

นับถือ

ทำให้มีรสหวาน

เปียกมาก

สิ่งที่เกิดขึ้นอาจคิดหรือร้ายก็ได้

ถามอย่างละเอียด

ทับกันเป็นชั้น ๆ

เลือกที่ออกน้อย ๆ

ไม่แจ่มใส

ชุน

ชุมนุมรอบกองไฟ

ชุ่มฉ่ำ

เชิงเขา

เชื่อถือ

เชื่อม

โชค

โชค (โชค)

ชักไ้

จับซ้อน

จับ

จีด

ชิดเชียว

ชุบขีด

เซ

ญี่ปุ่น

ฐานะ

ด่วน

ดาบส (คา-บค)

ดาบ

ดำรง

เดช (เคค)

เดรัจฉาน (เค-รัก-ฉาน)

เดินทางไกล

โดย

ตกกล้า

ต้นสน

ต้นสัก

ต้นหว้า

ตลก (ตะ-หลก)

ต่อว่า

ตะโกน

ตั้งแต่

ตัดสิน

ไม่สกลขึ้น

ผอม และไม่สกลขึ้น

เยี่ยง ไม่ตรง

ชื่อประเทศหนึ่งอยู่ทางทิศตะวันออก

เฉียงเหนือของไทย

ความเป็นอยู่

เร็ว

นักบวชพวกหนึ่ง

ศักดิ์

รักษา ทำให้มีอยู่

ความสามารถ การบังคับ กำลัง

สัตว์

เดินไปตามทางที่กำหนดอย่างถูกต้อง

ควาย

หว่าน

ชื่อต้นไม้ยืนต้นชนิดหนึ่งมีใบเป็นฝอย

ชื่อไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง เนื้อไม้แข็ง กงทน

ใช้สร้างบ้านเรือนและทำเครื่องใช้

ต้นไม้ใหญ่ชนิดหนึ่ง ผลเล็ก ๆ เมื่อสุกมี

สีม่วงแก่

คนที่ทำอะไรชวนให้น่าหัวเราะ

พูดคัดค้านกับคนที่ทำให้ไม่พอใจ

เรียกกัน ๆ

แรก

มีความคิดเห็นแก่ศึกษา

ติดตาม

ตื่นเต้น

ตุ้ม

เต็น

เตะ

เตียน

ไต่ถาม

ถนัด (ถะ-หนัก)

ถลก (ถะ-หลก)

ถลอก (ถะ-หลอก)

ถอนใจ

ถัดมา

ถาวร (ถา-วอน)

ถั่ว

เถาวัลย์ (เถา-วัน)

เถิด

เถื่อน

แถบ

ไถล (ถะ-ไหล)

ทบทวน

ทยอย (ทะ-ยอย)

ทรงเครื่อง (ซง-เครื่อง)

ไปค่ายใกล้ ๆ

หัวใจเต้นแรงเมื่อมีความรู้สึกอย่างไร

อย่างหนึ่งมากกว่าปกติ

เมื่อกี๊ขึ้นตามผิวหนัง

กระโดดไปมา

เหวี่ยงไปค่ายเท่า

ไม่รก

สอบถาม

ถูก ตรง

เปิดขึ้น

ผิวหนังเปิดออกไปเล็กน้อย

หายใจแรงและนาน เมื่อเวลาไม่สบายใจ

ต่อมา

คงทน

คิด ๆ กัน

พืชที่มีลำต้นเลื้อยพัน

เถอะ

ป่า

ค้ำ

ไม่ตรง ไถไป

กลับทำอีก

คิด ๆ กันไป

แต่งตัว

ทอ

ท้อแท้

ท้องฟ้า

ทะเล

ทันใด

ทันที

ทาย

ท่ามาหากิน

ทศใต้ (ทิศ-ใต้)

ที่ดิน

ที่หมาย

ทูนทุบาย

ทูล (ทูน)

แท้

แทน

แทรก (แซก)

ธรรมชาติ (ท่า-มะ-ชาค)

ธุระ

นกกาเหว่า

นกเขา

นกอินทรี (นก-อิน-ชี่)

นบনوب

นวลฉวี (นวล-ฉะ-หวิ)

นอง

ฉาย ส่องแสงออกไป

หมกกำลังใจ ไม่อยากทำอะไร

ฟ้า

ท้องน้ำที่กว้างใหญ่

เกียวนั้น

ในครุ่นนั้นเอง ในขณะนั้นเอง

คิดว่าจะเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น

ทำงานเลี้ยงชีวิต

ทางใต้ ค้านใต้

แผ่นดิน

บริเวณหรือจุดที่กำหนดไว้

ค้นไปมา

บอก กล่าว

จริง

เหมือนอย่าง

เบียด

สิ่งที่เกิดขึ้นเอง

การงาน

นกชนิดหนึ่ง ตัวดำ เล็กกว่ากา บางทีเรียก

นกคุเหว่า

นกชนิดหนึ่งชอบขันคู่ เสียงไพเราะ

นกตัวใหญ่ เป็นพวกนกที่กินเนื้อ

นับถือ ย่อนน้อม

ผิวงาม

มีมาก มากมาย

น้อย	ไม่มาก
นัดดา	หลานของปู่ หลานของตา
นำเกลียด	ไม่น่าดู
นาก	สัตว์สี่เท้าชนิดหนึ่ง ชอบหาปลากินในน้ำ
นาค (นาก)	งูตัวใหญ่ในนิทาน
นางเอก	ผู้หญิงที่เป็นตัวสำคัญของเรื่อง
นายหมู่	หัวหน้าหมู่
น้ำใจ	จิตใจอันแท้จริง
น้ำปลา	น้ำสำหรับใช้ผสมอาหารให้เค็ม ทำจากปลา และสัตว์น้ำบางชนิด
นิคม	ชอบ
นิล (นิน)	สีดำ
นิสัย	การปฏิบัติตนจนเคยชิน
เนิน	ที่สูง
เนื้อเย็น	ตัวเย็น ในที่นี้หมายถึงลูกรัก
แน่นอน	จริงที่เกี่ยว
บ่น	พูดซ้ำ ๆ อย่างไม่พอใจ
บรรดา (บัน-คา)	ทั้งหมด
บรรยาย (บัน-ยาย)	ชี้แจง
บริจาค (บอ-ริ-จาก)	ให้ แจก
บริเวณ (บอ-ริ-เวน)	เนื้อที่รอบ ๆ
บ้าน	คายน้ำหรือของเหลวออกจากปาก
บังอาจ (บัง-อาค)	ไม่เกรงกลัว
บัตร (บัค)	แผ่น

บางส่วน

บาตร (บาท)

บาป (บาบ)

บ้ายเบี่ยง

บิดเบี้ยว

บีน

เบ้

เบ็ด

เบียด

โบก

โบราณ (โบ-ราน)

ใบ้

ปกครอง

ปฏิเสธ (ปะ-ติ-เสก)

ปลด

ปรกติ (ปรก-กะ-ติ)

ปรอท (ปะ-หฺรอก)

ประกาศ (ประ-ภาค)

ประจบ

ประจักษ์ (ประ-จัก)

ประดิษฐ์ (ประ-คิก)

ประแป้ง

ประพฤติ (ประ-พริค)

ส่วนใดส่วนหนึ่ง

ภาชนะของพระสำหรับรับอาหาร

ความชั่วร้าย

ตะวันปาย หลิกหนี

ไม่ตรง

กกดทั้งสองข้าง หรือโคยรอบ

ไม่ตรง

เครื่องมือสำหรับตกปลาหรือกุ้ง

ชิก คิก

แกว่งไปมา

เก่าแก่ ครั้งก่อน

พูดไม่ได้

คุ้มครอง รักษา คุ้มแล ควบคุม

ไม่ยอมรับ

พูดไม่จริง พูดเท็จ

เป็นประจำ เสมอ (ใช้ปรกติ ก็ได้)

ของเหลวชนิดหนึ่ง เมื่อถูกความร้อนจะ

ระเหยเร็วมาก

บอกให้รู้ทั่วกัน

พูดหรือทำเพื่อให้คนชอบ

ถูกต้อง

ทำขึ้น สร้างขึ้น

ละเลงแป้งบนฝ่ามือและทบเบา ๆ ตรงที่

ต้องการ

การปฏิบัติตน

ประเภท (ประ-เพศ)	ชนิด
ประมาณ (ประ-มาน)	กำหนดไว้อย่างคร่าว ๆ
ประสา	ตามที่เป็นไป
ประหยัด	ระมัดระวัง
ประหลาด	แปลก ผิดปรกติ
ปรับปรุง	แก้ไขให้ดีขึ้น
ปรากฏ (ปรา-กค)	เห็นได้ชัด
ปราชญ์ (ปราศ)	ผู้มีความรู้
ปราด	ไปโดยเร็ว
ปราบปราม	ทำให้หมดไป
ปรารภนา (ปราศ-ละ- หนา)	อยากได้ ต้องการ
ปรึกษา	ขอความเห็น
ปล่อง	ช่องทะลุ
ปลอบ	พูดให้สบายใจ
ปลอม	ไม่แท้ ทำเทียม
ปล้ำ	ใช้แขนกอดเพื่อจะจับให้ได้
ปลูก	ทำให้ขึ้น
ปะ	ปิดช่องที่ขาดให้ดีขึ้น
ปัจจุบัน (ปัค-จุ-บัน)	เวลานี้
ปัญหา (ปัน-หา)	คำถาม ข้อสงสัย
ปาน	เท่า เพียง ผิดที่เป็นสีแดง หรือสีคำ เป็นแห่ง ๆ ตามร่างกาย
ปานใด	เท่าใด
ปานนี้	เวลานี้

ปิ้ง

ปีศาจ (ปี-ศาจ)

เป็นบาปเป็นกรรม

เป็นอันขาด

เปลี่ยว

แปล

แปลง

ผจญ (ผะ-จน)

ผสม (ผะ-สม)

ผ่อนผัน

ผอมแห้ง

ผ้าพันคอ

ผิวหนัง

ผื่น

แผ่น

ผลอ

เผอิญ (ผะ-เฮิน)

เผื่อแผ่

โผล่

ฝรั่ง (ฝะ-หรั่ง)

ฝักใฝ่

ฝ่า

ฝีมือ

เอาของวางบนไฟเพื่อทำให้สุก

ผี ปีศาจ ก็เรียก

เป็นความชั่ว

จริงที่เกี่ยว

ไม่มีคน

ให้ความหมาย

เปลี่ยนรูป

สู้รบ ต่อสู้

รวมกัน ปน

ยอมให้

ไม่อ้วน ร่างกายมีเนื้อน้อย

ผ้าที่ผูกไว้ที่คอ

ส่วนนอกสุดของร่างกายที่หุ้มเนื้ออยู่

ผิวหนังที่งูขึ้นขึ้นมาเมื่อถูกสิ่งที่เป็นพิษซึ่งทำให้คัน

กระโถก

ไม่ระวังตัว

เกิดขึ้นโดยไม่รู้มาก่อน

ให้สิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น

สูงขึ้นมา ยื่นออกมาให้เห็น

ช็อกันไม้ชนิดหนึ่ง ผลใช้รับประทานได้

เอาใจใส่

ทนสู้

งานที่ทำด้วยมือ ความสามารถในการใช้มือ

ผิดเคือง	มีเงินไม่ค่อยพอใช้
ฝูง	พวก หมู่
ไฝฝืน	ก็คุ่มหวงอยู่เสมอ
พญา (พะ-ยา)	ผู้เป็นหัวหน้า
พัน	ผ่าน รอค หลุดไป
พนม (พะ-นม)	ประนมมือ
พนักงาน (พะ-นัก-งาน)	เจ้าหน้าที่
พยัก (พะ-ยัก)	ก้มหน้าโดยเร็ว เพื่อแสดงว่ารู้
พยาธิ (พะ-ยาช)	ตัวเชื้อโรคมีหลายชนิด อยู่ในร่างกายคน และสัตว์
พยุง (พะ-ยุง)	ช่วยไว้ไม่ให้ล้ม
พรรค (พัก)	พวก หมู่
พระชนม์ (พระ-ชน)	อายุ
พระทัย	ใจ
พระราชธิดา (พระ-ราก- ชะ-ที-คา)	ลูกสาว
พระราชบิดา (พระ-ราก- ชะ-บี-คา)	พ่อ
พระราชมารดา (พระ-ราก- ชะ-มาน-คา)	แม่
พระเอก	ผู้ชายที่เป็นตัวสำคัญของเรื่อง
พระราชโอรส (พระ-ราก- ชะ-โอ-รค)	ลูกชาย
พราน	คนที่หากินด้วยการจับสัตว์ป่า
พลเมือง (พน-ละ-เมือง)	ชาวเมือง

พลอย

พลาจ

พลาสติก (พลาสติก-สะ-ติก)

พวง

พอดี

พ้อคุณ (พ้อ-คุณ)

พักแรม

พัน

พาณิชย์ (พา-นิค)

พายุ

พาหนะ (พา-หะ-นะ)

พิจารณา (พิ-จา-ระ-นา)

พินาศ (พิ-นาค)

พิบัติ (พิ-บัค)

พิเศษ (พิ-เศก)

พึง

พืชผล (พืช-ผล)

พูน

เพชร (เพ็ค)

เพลง

ไพเราะ

ฟาด

ฟัน

ฟุ้งเฟ้อ

เป็นคามไปค้าย

ทำพร้อมกัน

ของชนิดหนึ่งที่สามารถทำให้เป็นรูปร่างต่าง ๆ
ได้ โดยใช้ความร้อน

เป็นกลุ่ม

เหมาะ

เป็นคำพูดเพื่อเอาใจ ในที่นี้หมายถึงลูกรัก
อยู่ข้างเพียงระยะหนึ่ง

วงโคจรรอบ

การค้าขาย

ลมที่พัดแรง ๆ

สิ่งที่ใช้พาไปยังที่ต่าง ๆ

กิก

ความฉิบหาย

ความเสียหาย

แปลกกว่าธรรมดา

เวลาที่ผ่านไปไม่นาน

สิ่งที่เกิดขึ้นจากการเพาะปลูก

เพิ่มขึ้น

ชื่อแก้วที่แข็งที่สุด ใช้ทำเครื่องประดับ

บิกไป ไม่ตรง เอียง

น่าฟัง

คี

กลับมีชีวิตเหมือนเดิม

อยากได้ในสิ่งที่ไม่จำเป็น

ฟุตบอล (ฟุค-บอน)	ลูกกลม ๆ ที่ใช้เท้าเตะเป็นกีฬาแข่งขัน
ฟุ่มเฟือย	ใช้จ่ายเกินควร
ภรรยา (พัน-ระ-ยา หรือ พัน-ยา)	ผู้หญิงที่อยู่กินกับผู้ชาย
ภัย	สิ่งที่น่ากลัว อันตราย
ภาชนะ (พา-ชะ-นะ)	เครื่องใช้สำหรับใส่สิ่งของ
ภาระ	หน้าที่ที่ต้องทำ
ภิญโญ (พิน-โย)	มากขึ้นไปอีก
ภูบาล (พู-บาน)	พระเจ้าแผ่นดิน
ภูตผี (พูค-ผี)	ผี
มรดก (มอ-ระ-คก)	สิ่งของเงินทองของคนตายที่มอบให้
มรรยาท (มัน-ยาก)	กิริยาท่าทาง
มอบ	ให้
มะกอก	ต้นไม้พวกหนึ่ง มีหลายชนิด
มะปราง	ต้นไม้ชนิดหนึ่ง ผลเมื่อสุกมีสีเหลืองอมแดง มีรสเปรี้ยวและหวาน
มะขม	ต้นไม้ชนิดหนึ่ง ผลมีรสเปรี้ยว
มักจะ	บ่อย ๆ
มัจฉา (มัจ-ฉา)	ปลา
มันเหมาะ	แน่นอน
มัน	สิ่งที่ใช้บัง
มิ	ไม่
มิ่ง	สิ่งที่ดี
มิตร (มิก)	เพื่อน

เม็ดมะลาล้า
เมตร (เมก)

เมือก

เมืองหลวง

แม่เหล็ก

แม่นยำ

ไม้เท้า

ไม้พลอง

ไม้โสน (ไม้-สะ-โหน)

ไนตร

ขกย่อง

ข้อม

ยาเสพติด (ยา-เสบ-ติก)

ข้าง

ข่าน

ยินดี

ยิบ

ยัด

ยีนยง

ยู่ยี่

เยอะ

โย

เมล็ดของต้นไม้ชนิดหนึ่ง มีสีแสดและแข็ง
ความยาวเท่ากับ 100 เซนติเมตร หรือ 2 ศอก
เวลาที่ผ่านไปไม่นาน

จังหวัดซึ่งเป็นที่ตั้งของที่ทำการรัฐบาล
แระชนิดหนึ่ง คุกเหล็กได้

จำได้อย่างถูกต้อง

ไม้สำหรับถือยันตัว

ไม้กลมยาวที่ผูกเสื่อใช้

ต้นไม้ชนิดหนึ่ง ใบเล็ก ๆ ดอกสีเหลืองใช้
รับประทานได้

ความเป็นเพื่อน หวังดีต่อกัน

พูดแต่สิ่งที่ดี

ช่วยด้วยสิ

สิ่งที่เป็นพิษแต่ทำให้คนต้องการบ่อย ๆ

เอาของวางบนไฟเพื่อทำให้สุกทั่ว

เครื่องใช้สำหรับใส่ของ ทำด้วยผ้ามีหูสำหรับ
สะพาย

ก็ใจ ชอบใจ

ละเอียดย

จับ ถือเอาไว้

คงอยู่นาน

ยิบ ไม่เรียบ

มากมาย

สิ่งที่เป็นเส้นเล็ก ๆ บาง ๆ

รถจักรยาน (รถ-จัก- กระ-ยาน)	รถถีบที่มีสองล้อ
ร่วง	หล่น หลุด
รวดเร็ว	เร็วไว
รอน	แยกออกไป แยกออกจากกัน
รอบคอบ	ถี่ถ้วน
รื้อ	จำนวนที่นับสิบ สิบครั้งด้วยกัน
ระยะ	ตอน ช่อง
ระหว่าง	ส่วนตรงกลาง
รังเกียจ (รัง-เกียจ)	เกลียด ไม่พอใจ
รัชกาล (รัก-ชะ-กาน)	ช่วงเวลาที่พระเจ้าแผ่นดินองค์หนึ่ง ๆ ทรง ราชสมบัติ
รัด	มัดให้แน่น
รับจ้าง	การทำงานเพื่อให้ได้เงินตอบแทน
รับรอง	ต้อนรับ
รำเริง	คึกใจมาก
รางวัล (รางวัล-วัน)	สิ่งของที่ให้เพราะทำความดี
รพธานี (ราก-ชะ-ทา-ณี)	เมืองหลวง
รำเรียน	เรียนให้ดี
รำคาญ (รำ-คาน)	รบกวน เบื่อ
ริมฝีปาก	ขอบปาก
รุกราน	บุกเข้าไป
รุงรัง	ไม่เรียบร้อย
รูปร่าง (รูป-ร่าง)	ลักษณะภายนอกที่มองเห็น
เผลอ	เผลวไปไม่เป็นที่

เร่ง

เรียงราย

เรือ

เรื่อง

เรือน

โรงสี

โรงอาหาร

ฤกษ์ (เริก)

ฤทธิ (ริก)

ฤษี (รือ-สี)

ล้วงหน้า

ล้ง

ล้น

ลาน

ลำธาร (ลำ-ทาน)

ลักล้า

ลู

ลูกจ้าง

เลว

เล่ห์ (เล่)

เลี้ยวลด

เลือด

เลือนราง

โล่ง

โลก (โลบ)

รีบ

อยู่ต่อกันไปไม่ขาดระยะ

สืออ่อน ๆ

สว่าง สุกใส

สิ่งที่ปลูกสร้างขึ้น เพื่อใช้เป็นที่อยู่

ที่สำหรับสี่ข้าว

สถานที่สำหรับรับประทานอาหาร

เวลาที่เหมาะสำหรับทำกิจการต่าง ๆ

ความมีอำนาจ

นักบวชที่อยู่ในป่า

ก่อนเวลาที่กำหนดไว้

ไม้ที่ถือเป็นรูปสี่เหลี่ยม ไซ้ใส่สิ่งของ

กั๊ง

ที่ว่าง สนาม

ทางน้ำเล็ก ๆ ที่ไหลจากเขา

ลึกมาก

เอน เอียง

คนที่รับจ้างทำงาน

ไม่ตี

หลอกให้เชื่อ

คกไปคกมา ไม่ตรง

น้ำสีแดง ๆ ที่อยู่ในร่างกาย

ไม่ชัด

ว่าง

อยากได้ไม่รู้จักพอ

ว่องไว	เร็ว
วัง	ที่อยู่ของเจ้านาย ส่วนของแม่น้ำตรงที่ลึก เป็นถ้ำ
วานขึ้น	วันก่อนวานนี้หนึ่งวัน
วิชาการ	สิ่งที่เกี่ยวกับความรู้
วิทยา (วิค-ทะ-ยา)	ความรู้
วิเศษ (วิ-เศศ)	มีอำนาจ
วุ่นวาย	ไม่สงบ
เวียงชัย	เมือง
เวียน	หมุน
แว่ว	ไคย็นค่อย ๆ
ไวใจ	เชื่อใจ
เศรษฐี (เศก-ถี)	คนมั่งมี
สง่า (สะ-หง่า)	น่าเคารพนับถือ
สดใ	ไม่ขุ่นมัว
สติ (สะ-คี)	รู้สึกตัว
สถาน (สะ-ถาน)	ที่
สนับสนุน (สะ-หนับ- สะ-หนุน)	ช่วยเหลือ
สนิทสนม (สะ-หนิก- สะ-หนม)	ชอบพอ
ส้มโอ	ผลไม้ชนิดหนึ่ง มีรสเปรี้ยวและหวาน
สมบูรณ์ (สม-บุณ)	เต็ม มาก
สมอ (สะ-หมอ)	ของหนักที่ล่ามโซ่หรือเชือกอยู่กับเรือ ใช่ว่า ในน้ำเพื่อให้เรือจอกอยู่กับที่

สมุน (สะ-หมุน)	คนที่อยู่ในบังคับ คนรับใช้
สมักร (สะ-หมัก)	เต็มใจ พอใจ
สมอง (สะ-หมอง)	ส่วนที่อยู่ในศีรษะ เป็นที่รวมประสาท ทำให้เกิดความรู้สึก
สมัย (สะ-หมัย)	เวลา คราว
สโนสร (สะ-โม-สอน)	ร่วมชุมนุมกัน
สงน้ำ (สง-น้ำ)	อาบน้ำ
สรรเสริญ (สัน-เสน)	พูชม
สร้อย (ส้อย)	เครื่องประดับที่ทำเป็นสายยาว ๆ
สระผม (สะ-ผม)	ล้างผม ทำความสะอาดผม
สรุป (สะ-หฺรฺบ)	รวมความ เอาแต่สิ่งที่สำคัญ
สลด (สะ-หลก)	ไม่สดชื่น เศร้า
สลับ (สะ-หลับ)	กันไว้เรียงต่อ ๆ กันไป
สวมรอย	ทำตัวแทนคนอื่น โดยให้เข้าใจว่าเป็นตัวจริง
สวรรค์ (สะ-หฺวัน)	เมืองฟ้า
สหกรณ์ (สะ-หะ-กอน)	งานที่ร่วมกันทำ แล้วแบ่งกำไรเท่า ๆ กัน
สะกดรอย	ตามโดยไม่ให้รู้ตัว
สะบัด	ทำให้หลุด
สะพาย	แขวนไว้ที่ป่า
สะไ้	เมียของญาติพี่น้อง
สังกะสี	แรชนิกหนึ่งใช้ทำเครื่องใช้
สังเกต (สัง-เกศ)	ดูอย่างถี่ถ้วน
สัญญา (สัน-ยา)	ตกลงกัน
สัณฐาน (สัน-ถาน)	ลักษณะ

สั้น	มีอาการไม่ปกติ ไม่คงที่
सान	ใช้คอกหรือวางสลักกันไปมา เพื่อทำเครื่องใช้
สามัญ (สา-มัน)	ปกติ โดยทั่ว ๆ ไป
สาเหตุ (สา-เหต)	สิ่งที่ทำให้เกิดเรื่องนั้น ๆ ขึ้น
สาแทรก	เครื่องใช้ทำด้วยหวายใช้ใส่สิ่งของ
สารอง	เตรียมไว้ ในที่นี้หมายถึง ผู้เตรียมสำหรับ
	เป็นลูกเสือสามัญต่อไป
สาราญ (สา-ราน)	สบายกายสบายใจ
สำลี	ปุ๋ยที่ได้จากฝ้าย
สำเนียง	ไคยีน ฟัง
สักราณ	สีน้ำเงิน
สุดฝีมือ	ทำอย่างเต็มที่
สุจริต (สุก-จะ-หริก)	ประพฤติคนถูกต้อง
สุริยา	ดวงอาทิตย์
สูตร (สุก)	กฎ
แสงยม (สะ-เหียงยม)	เรียบร้อย
เสริม (เลิม)	เพิ่ม เติม
เสียดละ (เสียด-สะ-หละ)	ยอมให้
เสื่อม	ไม่เจริญ เลวลง ไม่ดี
แสม (สะ-แหม)	สิ่งชนิดหนึ่ง
หงอน	เนื้อที่งอกอยู่บนหัวไก่หรือนกบางชนิด
หญ้าคา	พืชที่ขึ้นเป็นกอตามคันดิน ไบยาวและคม
หนวด	ขนที่ขึ้นเหนือริมฝีปากบน
หน่อไม้	ก้านอ่อนของไผ่

หนอง

หน้ามูข (หน้า-มูก)

หน้าเสีย

หนาม

หมาป่า

หมู

หยากกกล้วย

หลงไหล

หล่น

หลบ

หลอกลวง

หลักฐาน (หลัก-ถาน)

หลักแหล่ง

หอบ

หันเหียน

หัน

หากิน

หาเรื่อง

หาบ

หาขตัว

เหงา

เหงื่อ

เหลวไหล

แอ่งน้ำที่อยู่ตามป่าและทุ่ง

ส่วนของบ้านที่ยื่นออกมาข้างหน้า

หน้าสลดเพราะใจไม่ดี

ส่วนแหลม ๆ ที่งอกออกจากกิ่งไม้

หมาพวกหนึ่ง หากินเป็นฝูง คุร่าย

พวก กลุ่ม

ลำคันทองกล้วย

ไม่รู้สีกตัว

ตกลงมา

ไม่ให้ถูกตัว

ทำให้เข้าใจผิด

สิ่งที่บอกให้รู้ว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

ที่อยู่ประจำ

จำนวนสิ่งของที่แขนทั้งสองสามารถรวบไว้ได้

หมุนไปหมุนมา

เอาของวางบนที่รองรับ แล้วค้ำให้เป็นชั้นเล็ก ๆ

หาเลี้ยงชีพด้วยตนเอง

ทำให้เกิดเรื่อง

เอาของไว้ที่ปลายคานทั้งสองข้าง ใช้บาแนกคานตรงกลาง

ไม่เห็นตัว

ขาดเพื่อน ต้องอยู่คนเดียว

น้ำที่ซึมออกมาตามผิวหนัง

ไม่ไค้เรื่อง

เหยียด	ทำสิ่งทิ้งอออยู่ให้ตรง
เหลือบ	ชำเลื่องกู
เหวี่ยง	ทำให้ออกไปจากตัว
แขงน	เงยหน้าขึ้น
โหร (โหน)	ผู้ที่ทายเหตุการณ์ล่วงหน้า
อุงุ่น (อะ-หฺงุ่น)	ชื่อไม้เลื้อยชนิดหนึ่ง มีผลเป็นพวง ใช้รับประทานได้
อดอยาก (อก-หยาก)	ไม่มีจะกิน
อนุญาต (อะ-นุ-ยาค)	ยอมให้
อบรม	สั่งสอน
อพยพ (อบ-พะ-ยบ)	ย้ายที่อยู่
อภิเษก (อะ-พิ-เสก)	แต่งงาน
อ้วนท้วน	อ้วนมาก
อวบ	มีเนื้อมากกว่าปรกติ
อักษร (อัก-สอน)	ตัวหนังสือ
อัธยาศัย (อัก-ทะ-ยา-สัย)	นิสัยใจคอ
อาการ (อา-กาน)	รู้สึก
อาฆาต (อา-กาค)	ผูกใจเจ็บและอยากทำร้ายตอบแทน
อาย	ขายหน้า
อ้าย	คำเรียกผู้ชายในภาษาท้องถิ่น
อาลัย	ห่วงใย
อาสา	ทำด้วยความเต็มใจ
อึกา	นกชนิดหนึ่ง ขนสีน้ำตาล ร้องก่า ๆ
อึ้ง	เสียงก้ง
อุคม	มากมาย

เอกราช (เอก-กะ-ราก)

เอกเขนก (เอก-ชะ-เหนก)

เอ็ง

เอน

เอ็นดู

เอะอะ

เอาอย่าง

เอ๋อม

แอบ

โอกาส (โอ-ภาค)

ฮือ

โฮกฮาก

ไม่ขึ้นกับผู้อื่น

นั่งหรือนอนในท่าเอนสบาย ๆ

กำหนดชื่อผู้ที่พुक้วย (ไม่สุภาพ)

ไม่ตรง

รักใคร่

เสียงก้าง

ทำตามอย่าง

ยื่นมือหยิบของที่อยู่ที่ไกล ๆ

ซ่อน

เวลาที่เหมาะ

เคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว

เสียงไม่น่าฟัง

เหวือ

เหลวไหล

คำนำ

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการ ได้พิจารณาเห็นควรให้มีการจัดทำสื่อการเรียน
วิชาภาษาไทย ระดับประถมศึกษา ขึ้น เพื่อให้ประกอบการเรียนการสอนตามหลักสูตร
ประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ อีกทั้งเพื่อให้เหมาะสมกับกาลสมัยและความเจริญ
ก้าวหน้าทางวิทยาการ จึงได้แต่งตั้งคณะปฏิบัติงานวางแผนการสอนและสื่อการเรียน
วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ขึ้น ดังมีรายนามต่อไปนี้

๑. นางรัชณี ศรีโพรวรรณ	ประธานคณะปฏิบัติงาน
๒. นายสุเจตน์ อิงคะสูวณิชย์	๓. นายบุญเสริม ดุทธาภิรมย์
๔. นางเตือนใจ แก้วโอภาส	๕. นายสมาน บุญด้น
๖. นางสาวเข็มทอง กันธพนิต	๗. นางนวลจันทร์ นิเทศวรวิทย์
๘. นางสาวนิตยา อรุณสุโรจน์	๘. นางรพีพันธุ์ นาทวรทัต
๑๐. นางสาวจินตนา ไบกาชัย	๑๑. นายสมพงษ์ พลเดชุรย์
๑๒. นางสาวพูนศรี อัมประไพ	
๑๓. นางสุชาดา วัชวุฒิ	เลขานุการคณะปฏิบัติงาน
๑๔. นางสาววันเพ็ญ พงษ์จินดา	ผู้ช่วยเลขานุการคณะปฏิบัติงาน
- คณะปฏิบัติงานดังกล่าวมีคณะที่ปรึกษาประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิดังรายนาม

ต่อไปนี้

๑. นายสมาน แสงมลิ	๒. นางฐะปะนีย์ นาคกรทรรพ
๓. นางสาวพัฒน์ ภาสบุตร	๔. นางสาววรรณี สุนทรเวช
๕. นางฉวีวรรณ จึงเจริญ	๖. นางกิตติยวดี บุญเชื้อ
๗. นางวัลลีย์ ปราสาททองโอสถ	๘. นายสวัสดิ์ จงกล

คณะปฏิบัติงานได้จัดทำหนังสือเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ เล่ม ๑
ขึ้น เพื่อให้ให้นักเรียนใช้ประกอบการเรียนการสอนในกลุ่มทักษะ ภาษาไทย ได้
เรียบเรียงเนื้อหาเพื่อให้อ่านด้วยความสนุกเพลิดเพลิน และได้จัดทำภาพประกอบ
ให้เหมาะสมกับข้อความด้วย

กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเรียนภาษาไทยเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียน
การสอนได้เป็นอย่างดี และขอขอบคุณทุกท่านที่ได้มีส่วนช่วยเหลือการจัดทำไว้
ณ โอกาสนี้

กรมวิชาการ

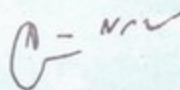
เมษายน ๒๕๒๒

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ เล่ม ๑ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๒๒

(นายสมาน แสงมลิ)

รองปลัดกระทรวง รักษาราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

หนังสือ
เล่มไทย

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว
นายพินิจ นันทวัฒน์ ผู้อำนวยการ

๖๔๐๐๔๑๕ (๑)